

חוקי רצון

יוצא לאור ע"י קהל חוקי חיים שומרי אמונים בית שמש
ע"ש ומיסודו של מרן רבנו הקה"ט זיעוכ"א + כנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

תורתו, במשנתו, ישועות וקצות דרכיו בקודש של מרן רבנו קודש הקדשים זיעוכ"א לרגל הילולא שביעאה - ה' אלול תשע"ט

הושיבו ישיבה על קברו

מן המפורסמות היתה רצון צדיק - מרן רבנו הקדוש והטהור זיע"א לראות את קהל הקודש בבית שמש גדלה ומתפתחת לשם ולתהילה, ברוח ובגשם. בעיניו הבדולחות חזה את התפתחותה המזהירה של קהלא קדישא הדין וכעדותו של **הגאון דומ"ץ שליט"א** שבעת יציאתו של מרן זיע"א מביקורו הראשון בעיר בר"ח אדר א' תשס"ח עם פתיחת בית מדרשינו התבטא: **שון ביים אריין גיין האב איך געשפירט דא א גרויסן עתיד!** בהפליגו כי רואה הוא את עתידה של קהל הקודש פה בעיר יותר משאר ערי הקודש בארצינו הק'.

חיבה יתירה נודעת לו באופן יחיד ומיוחד לקהילתינו הק' פה עיר תהילה בית שמש בייחוד שם עיניו ולבו הק' בה וכל אימת שבא אי מי מבני העיר פרס בשלום בניו אהוביו דרי קרתא דא.

אכן ישמח צדיק בשמי מעל ויתהללו כל ישרי לב מקושרי עץ החיים"ם לראות את יסודותיו אשר ירה באחרית שנותיו גדלים ומצליחים לעשות פרי לגאון ולתפארת ובחסדי שמים להניח אבן יסוד לבית מדרשינו על מקומו הקבוע בסייעתא דשמיא ובהשגחה עליונה ומופלאה על כל צעד ושעל כפי שהזכיר **כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א** בעת עריכת השוה"ט בכ"א אב האי שתא בהיכל בית מדרשינו.

בלתי ספק כי מן השמים השגיח עלינו לרחמה ובהתבוננותו ובחמלתו אשר נטלנו וינשאנו על לוח לבב הקה"ט כל ימי חייו עלי אדמות כן עתה אהבה הראשונה לא וזה ובעינא פקיחא ליווה את צעדי הקהילה בחודשים האחרונים עם ביסוס קהל עדת ישרון **"קהל חוקי חיים" שומרי אמונים בית שמש** והקמת בית מקדש מעט לשם לתפארת ולתהילה לשמו ולזכרו של מחמד לבבנו ואור חיות נפשינו מייסד קהילתינו הק' - רבנו הק' בעל ההילולא זיע"א.

על כן איפוא נוחילה ונחלה מענה לשון לבוא לפני המלך ולהתחנן: מרן אבינו מלכינו זיע"א! הבט משמים וראה את צאן מרעיתך, צמאי חסדך, תאבי ישעך, אברכי משי בני קהלא נאה וחסודה די בקרתא הדין אמונים עלי תולע באוהה דרך ומסילה אוהה סללת בחיים וצועדים עלי אורח, והוראותיך הברורים נר לרגלם ואור לנתיבתם, בכל דרכיהם ידעון להציב דמות בבואתך התמידה לגד עיני רוחם וכמלאך הניצב בראש דרך לנחות אורח חייהם על כן איפוא בתחן ודמע עינים נחלה פניך, עין נישא לך לשמים, לב נשפוך כמים לייחל בתחינה: ואהבתך אל תסור ממנו לעולמים! השקיפה ממעון קדשך השמים וברך את עמך וצאן מרעיתך אשר לך, לך נא ראה בשלום הצאן כאשר היתה באמנה איתך כל ימי חיך להריק שפעת ישועות וכל מאי דצריך ובמהרה לראות בקיום הייעוד של **"ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר"** - על תשוקתה והמיית לבב לך זכינו לחוש במחיצת קדשך - בביאת מלכא משיחא אמן.

אלה החוקים

ותלמדם חוקי חיים..... ב

דא"ח מאת מרן רביה"ק בעל ההילולא זיע"א בבית מדרשינו בבי"ש

חוקת התורה..... ו

דא"ח מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בבית מדרשינו בבי"ש

חוקיך אצורה..... ט

רעוא דרעוין פר' ראה מרביה"ק זיע"א

וחוקי ראשי חדשים להם

קבעת..... יג

דא"ח מרביה"ק זיע"א על שבת ראש חודש

מחוקק ספון..... יד

ליקוט נפלא מתורתו של בעל ההילולא זיע"א על עניני הילולא דצדיקא

אספרה אל חוק..... יח

"ישועות ביים הייליגן רעבין" סיפורי הוד על ישועות בציוה"ק

מן לבנון נזולים מים,
ללמד חוקי ואורחות חיים, תורה ויראת שמים,
מאת מרן רביה"ק זיע"א ממנו תוצאות חיים

ותלמדם חוקי חיים

שיחת קודש של מרן רבנו הק' זיע"א

בעת פתיחת בית מדרשנו - ר"ח אדר א' תשס"ח

סעודת ר"ח ומעמד פתיחת שערי בית מדרשינו בעירנו בית שמש

שנשמתם של ישראל נעלה ביותר מן המלאכים, והכל מפני שכח האדם הוא להעלות את הדברים הנחותים והגשמיים של העולם הזה, שאין אחד שיוכל לעשות כן מבלעדי ישראל, שהאדם יכול להעלותם למעלה למעלה במדריגות הגבוהות ביותר, כי הקב"ה ברא ניצוצין למטה עד לעולם השפל הזה, ודייקא בני ישראל מעלים את הניצוצין קדישין, וגם הגויים יכולים להעלותם באמצעות בני ישראל וכמובא מהבעש"ט הק' שכאשר עכו"ם מנהל משא ומתן עם ישראל נתעלים הניצוצין ממנו, אבל בכל זאת הוא רק שליח ועיקר ההעלאה היא על ידי בני ישראל.

אכילה ושתייה בקדושה יותר מקבלת פני השכינה

וזאת הראה אברהם אבינו ע"ה למלאכים, שיראו את החביבות, וכמו שאמרו חז"ל (שבת קכז, א) גדולה הכנסת אורחים יותר מקבלת פני השכינה, ואין אנו יכולים להשיג את ענין התענוג של קבלת פני השכינה, והשגנו זאת רק שני פעמים, פעם א' בשעת קריעת ים סוף, ופעם שניה בקבלת התורה בהר סיני, ואין שום תענוג בעולם יותר ממנו, לא בעוה"ז ולא בגן עדן, ומה שנשפע מלמעלה עניני חידושי תורה וכדו' היא רק גילוי במקצת, ומהם מתפרנסים הנשמות ומתענגים בהם (עיי' זוה"ק שלח קעג א, וב), וכשהמלאכים ראו זאת לכן **ויאכלו**, בראותם את אברהם אבינו ע"ה שהשאיר את השכינה הק' כדי לקיים מצות **הכנסת אורחים** - שנקראת כן ולא מצות חסד - כי הוא כדי **להכניס** הכל לתוך הקדושה ואפילו את הערביים הללו, זה היה אצל אברהם אבינו ע"ה. וזהו כל ענין אכילה ושתייה, שבאם יהודי זוכה **להכניס** לתוך הקדושה הרי הם חשובים יותר מקבלת פני השכינה.

הנה הראשון שערך סעודה היה אברהם אבינו ע"ה אצל המלאכים, ובתחילה לא ידע שהם מלאכים וכסבור שהם ערביים (רש"י וירא יח, ד ד"ה ורחצו), אבל אח"כ הרי נודע לו שהיו מלאכים ומדוע ערך להם סעודה, וכי לא היה יודע שאצל המלאכים לא שייך ענין אכילה. והנה מובא **בתנא דבי אליהו** (רבה פ"ג) דמשום כבודו של אותו צדיק אכלו ממש. וכן מצינו כי קדושתם של כלל ישראל היתה על ידי האכילה, וכן אח"כ כשנולד יצחק כתיב (בראשית כא ח) ויעש אברהם משתה גדול ביום הגמל את יצחק, ומצינו כסדר בענין הקדושה שעושים בהם סעודה, בקדושת שבת שאע"פ שבתפילה אומרים מקדש השבת, אבל בשעת הקידוש על היין שלדעת כמה פוסקים (ראה שו"ת חת"ס סימנים ט"ו י"ז ועוד וכן מה שכתבו בזה האחרונים בס"ר ע"א סע"א א' אריכות גדולה) הוא מדאורייתא צריך להיות במקום סעודה, וכן ביו"ט וכדו'. וכן בשעת נישואין כשמקדש את האשה ובונה בית חדש צריך לעשות סעודת נישואין, ואברהם אבינו ע"ה היה הראשון לזה.

אלא אברהם אבינו ע"ה הראה למלאכים, שהקב"ה השאיר את כל העולמות מלאכים ושרפים אופנים וחיות הקודש רבי רבבות לאין שיעור וחקר, והשרה שכינתו על האדם שהוא בשר ודם, להראות שבכח האדם לעשות מה שמלאכי מעלה אינם יכולים לעשות, ולכן בני ישראל הם עם הנבחר וחביבים לפני הקב"ה ששלח אותנו במקום זהומא, ואין עוד אחד בכל הכוכבים ומזלות ואפילו במזלות המאדים היא בחינת גבורה ופסולת מכולם (עיי' תיקו"ז תקונא שבעין קכח, ב), אבל עכ"ז מובא **בזוה"ק** (ע"י ח"ג דף ט ע"ב) שאין שום בריה גשמית בכל הכוכבים ומזלות חוץ מן הארץ, [ודלא כדברי החוקרים בימינו שאין דבריהם שווה כלום נגד דברי הזוה"ק], והקב"ה לקח את הנשמה מתחת כסא הכבוד, והניחה במדריגה הנחותה ביותר, אחר

ע"י הסעודות באים לקירוב לבבות

ומהאי טעמא היה נהוג אצל החסידים שבכל יא"צ וכדו' עשו סעודה, וכמסופר כי פעם אחת נפגשו חסיד ומתנגד, והמתנגד שאל את החסיד [כמו שהוא בדרך כלל שהמתנגדים מקשים קושיות, ואילו אצל החסיד הכל מתורץ], מדוע בשעה שהמתנגדים מתאספים מדברים דברי תורה ואומרים פלפול, וכאשר החסידים מתאספים עושים סעודה, וענה החסיד שהקב"ה חפץ באחדות, ולזאת אפשר להגיע רק באמצעות הסעודה, והביא ראיה לזה כי הנה איתא בגמרא (חגיגה טו ע"ב) על ר"מ שלמד תורה מאחר, ואמרו שם כי ר"מ רמון מצא תוכו אכל וקליפתו זרק, ואפילו שלמד תורה מאחר בכל זאת לא היה לו שום שייכות אתו והיה מובדל ממנו לגמרי, ועל הסעודה איתא בגמרא (שבת יז ע"ב) גזרו על פתן משום שמנן ועל שמנן משום יינן ועל יינן משום בנותיהן, ורואים מזה שלאחדות אפשר להגיע רק על ידי אכילה ושתייה, וזהו הסוד של עריכת סעודות בכדי להגיע לאחדות.

וכן מובא בבני יששכר בשם הזה"ק שבשמיני עצרת אומר הקב"ה עשו לי סעודה קטנה כדי שאהנה ממכם בקירוב בשר. והיינו כי בשמיני עצרת היא בחינת אחדות, וכן בסעודה שלישית בשעת רעוא דרעיון היא האחדות שאומרים (בתפילת מנחה) אתה אחד ושמן אחד ומי כעמן ישראל גוי אחד בארץ, וכמ"ש הטור (או"ח רצב וכ"ה בתוס' חגיגה ג, ב ד"ה ומי) בשם המדרש ג' מעידים זה על זה הקב"ה על ישראל וישראל על הקב"ה ושבת מעידה על שניהם, ורואים שהזמן הנעלה ביותר הוא בעת רעוא דרעיון, וכמובא בזה"ק (ה"ב פח, ב) שבכל השנה אין עוד זמן נעלה כזה כמו בשעת מנחה של שבת ואפילו ביוה"כ, ובאותה שעה חפץ הקב"ה באחדות של כלל ישראל, לאחד קוב"ה אוריינתא וישראל שיהיה בחינת חד.

ענין בניית המשכן והלימוד בביהמ"ד דייקא

וזהו הענין בפרשת השבוע (-תרומה) דאיתא במדרש (שמו"ד פל"ד ב') בפסוק ועשו ארון עצי שיטים (שמות כה, י), שבכולם נאמר ועשית ואילו בארון נאמר ועשו, כי בתורה יש חלק לכל אחד ואחד לכן נכתב בלשון רבים, ועוד כתיב ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, וע"ז אמרו במדרש דלכאורה היה יכול משה רבינו ע"ה לבנות בעצמו את המקדש שהרי היה עשיר, והביאו בזה שני טעמים, א' בכדי שלא יקנאו

השבטים ותהיה אחדות, ב' שיהיה חלק לכל אחד ואחד, וזהו 'ועשו לי מקדש' באופן שיש לכל אחד ואחד חלק בו, אזי ושכנתי בתוכם, והטעם לזה כי כשיש לכל אחד ואחד חלק בו נעשה אחדות.

ומובא בתנא דבי אליהו (רבה פ"ח ד"ה לא יראה) בענין ההבדל בין כאשר האדם עוסק בתורה בביתו, לעוסק בתורה בביהמ"ד, משל לאדם האוכל לבדו בביתו אזי יש לו רק מאכל אחד, אבל כשאוכל בציבור ונופיא כל אחד מביא דבר מסוים, ויש לו עשרה מאכלים, ונמצא שכל אחד מגיע עם מאכל אחד, והולך עם עשרה מאכלים, וכמו כן מי שלומד תורה בינו לבין עצמו הוא כמו מאכל אחד, אבל כשלומד בביהמ"ד הריהו שואב מן הרבים כמו עשרה מאכלים, וזהו ענין של ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, ועשו לשמי בית קדושה.

הנהגות לביהמ"ד

איתא בגמרא (שבת לב ע"א) כי עמי הארץ מתים מפני שקורין לבית הכנסת בית עם, והנה בדרך כלל בביהמ"ד נפגשים החברים ומבלים יחד ואכן היו אנשים שקראו לו בית העם, אבל כשמגיעים לביהמ"ד צריך לעשות איחוד בתפילה או בתורה בכדי שיהיה מקום קדוש, והענין בזה כי במגן אברהם (עיי' או"ח צח, א) הביא בשם השל"ה הק' (מס' תמיד נר מצוה ס' עו) הזהירו שלא יביאו ילדים קטנים בביהמ"ד כדי שלא ישאר אצלם הביהמ"ד כדבר קל, ולא יתרגלו להיות בביהמ"ד בקלות ראש, ורואים מזה שאפילו קטנים שאין להם שכל צריך להסביר להם שהביהמ"ד הוא מקום קדוש, וזהו החינוך שמחנכים את הקטנים כשהולכים לביהמ"ד או אצל ת"ח ובזה מכניסים ענין יראה בלב הילד, ובאופן זה הוא מקדש מעט.

ולכן בבית החסידים צריך לעסוק בלימוד התורה ובעבודת הש"ת ובסיפורי צדיקים ועי"ז נעשה אחדות והקב"ה כביכול מצטרף להיות השלישי, וכמו שאמר הבעש"ט הק' זיע"א שכאשר שני יהודים יושבים באחדות אומר הקב"ה אני חפץ להיות השלישי, וכן איתא (אבות ג, ו) עשרה שיושבים ועוסקים בתורה שכינה ביניהם וכו' ומנין שאפילו שנים וכו', ולכן צריך להשגיח שלא יתיישבו בדברים בטלים ובפרט להזהר מדברים אסורים, אלא צריך לדעת שהביהמ"ד הוא מקדש לה', שהרי הקב"ה אומר שהוא מקדש מעט.

כאשר שני יהודים יושבים באחדות הקב"ה מזכיר עצמו אצלם כביכול

וע"ז נאמר (שמות כ כ) **בכל המקום אשר 'אזכיר' את שמי אבוא אליך וברכתיך**, ולכאורה היה לו לומר בכל המקום אשר **יזכיר** את שמי, דבשלמא אומרו בלשון יחיד הוא מחמת דרשת חז"ל (ברכות ו, א) שאפילו אחד יושב ועוסק בתורה, אבל בכל זאת מאיזה טעם אמר **אזכיר**. אלא הקב"ה אומר **בכל המקום אשר אזכיר**, פי' שהקב"ה כביכול **מזכיר עצמו** לפני האדם, וכמו שרואים אצל ר' ישמעאל כהן גדול שאמר לו הקב"ה: ישמעאל בני ברכני (שם ז, א), וכן משה רבינו כשעלה למרום א"ל הקב"ה אין שלום בעירך (שבת פט, א), ובפעם אחרת אמר ועתה יגדל נא וגו' (במדבר יד, יז), חזינן מהכא שכאשר שני יהודים יושבים יחד באחדות הקב"ה מזכיר עצמו בפניהם, וזהו **בכל המקום אשר אזכיר את שמי** שעל ידי האחדות יזכיר הקב"ה כביכול את שמו בפנינו.

ואומרו **אבוא אליך וברכתיך** והלא לפי האמור הקב"ה מבקש מאתנו את הברכה. אלא כמו שמצינו מברכת כהנים, שנאמר בו (במדבר יז) ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם, ולכאורה הרי הכהנים מברכים, אלא מובא שהכהנים יכולים להיות אפילו אנשים פשוטים ביותר, כי הקב"ה עומד למעלה ומברך את ישראל, ונמצא שכאשר הכהנים אומרים יברך ה' וישמרך, ומזכירים את שמו של הקב"ה, אזי **ואני אברכם**, וכדרך האומר לחבירו שהולך אצל הצדיק תזכיר אותי לפניו, ולכן בתחילה **ושמו את שמי על בני ישראל** ולאחר שתזכירו את שמי, **אבוא אליך וברכתיך**.

מקום המנוחה והמרגוע של האדם הוא בביהמ"ד

בדורות הקודמים וזכרנו כן בילדותי, היה מקום המנוחה והמרגוע בביהמ"ד, שכל אחד היה לו בית קטן, וכשהיו חפצים במנוחה היו הולכים בביהמ"ד, וכשכבר היו בביהמ"ד לקחו גמרא ולמדו, וכן מובא **בתנא דבי אליהו** (רבה פ"ז) אם רואה אדם שהצרות רודפין אחריו ירוץ לחדרי תורה וניצול מהם, ורואים מזה שבביהמ"ד ניצולים מכל רע, וזאת רק על ידי האחדות.

לחיים: השי"ת יעזור מי ששיכן שמו בבית הגדול בית המקדש הוא ישכין ביניכם אהבה ואחוה ושלוה וריעות, שתהיה מקום תורה ותפילה וקדושה, וכדאיתא בגמרא (מגילה כז, א) למה נקרא שמו בית הגדול, בית שמגדלין בו תורה ותפילה, שיהיה בחינת בית גדול שיתגדל ויתקדש שמו יתברך על ידכם ועל ידינו, והשי"ת ישכין את שכינתו בתוכנו, והשי"ת יעזור שתהיה לכולכם עליה ברוחניות ותתברכו בגשמיית בבני חיי ומזוני רויח, ותזכו להמשיך על עצמכם קדושה, ולהקרין קדושה מסביבכם, אמן.

ענין בית החסידים ושגב מעלת כח התאספות חסידים יחד

בענין בית החסידים ראיתי מסופר על **הרה"ק הרשב"מ ליובאוויטש זיע"א** שהיה בעל מח גדול, והגיע לעיר אחת וראה חסידים רצים, ושלח את הגבאי לשאול את אחד מהם להיכן רצים, וענה לו שהרבי צריך להגיע היום, והרבי היה **הרה"ק ר' מרדכי בנו של המגיד מטריסק זיע"א**, והתיישב הרשב"מ שילך לראות במה המדובר, וראה שהתאספו שם החסידים וכל אחד מהם רצה להביא את המים לנקות את בית החסידים, והחליטו לתת את הזכות למי שמקבל על עצמו לכלכל את כל החסידים בכל השבוע שהרבי יהא שם, יהא לו זכיה להביא את המים, ולאחר שהביאו מים רצה כל אחד לנקות, ולא הרשו רק לזקנים ולא לאברכים, ואמר שבכל אותו זמן רציתי לחיות את התענוג וההתקשרות שלהם ולא הייתי מסוגל ללכת משם.

אמנם ענין הרוחניות היה מושכם יותר, וכגון בשבתות וימים טובים, דבשלמא בימות החול נמצאים בקטנות, אבל בשבת אין שייך שום גלות וחשכות, וא"כ צריכים השבתות להיות בהתרוממות, וכמובא **בזה"ק** שבשבת מקיף ענן של קדושה את כל כלל ישראל, ובהתאספות יחד בשבת, ואומרים בשם **הרה"ק מרוזין זיע"א** שכשהיהודים מתאספים יחד נעשה אור קדושה גדול מאוד שבאם היה מלאך נכנס ביניהם היה נשרף.

וראיתי מובא באיזה ספר כי פעם אחת ישבו בסעודה התלמידים של **החזוהי מלובלין זיע"א**, ובימים ההם היו החסידים מגיעים בישיבתם לדביקות וחסידות ויראת ה' ועבדות ה', והם ישבו עד מאוחר בלילה, ונפל עליהם כבידות, וביקשו לשתות מעד, ושאלו מי מתנדב לחפש

את גודל ענין ישיבת בני ישראל יחד באחדות ובהתלהבות, וכמובא ב**זוה"ק** פרשת שמות (ח"ב יח, ב) שבשעה שבני ישראל אומרים שירות ותשבחות נעשה השפעה ואור על המלאכים שמתרוממת ומתעלה דעתם, ואי אפשר להגיע לדביקות כזאת לא ע"י תורה ולא ע"י תפילה כמו בשעת שירות ותשבחות, והשי"ת יעזור שירגישו את הקדושה, אמן.

אמרו חז"ל (תענית כט ע"א) משנכנס אדר מרבין בשמחה, ועתה מגיעים שני אדרים וא"כ צריך להרבות בשמחות אצל בני ישראל, ואמרו חז"ל (ביצה טו ע"ב) הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהן אדר, ופירש **בבני יששכר** (אדר מאמר א, ח) שיטע הענין הנרצה של חודש אדר של השגחת ה' ואז תהא לו קיום.

צריך להשגיח על מפה שרשום עליה שבת שלום, שלא יכבסוהו יחד עם כל הכביסה, שהרי שבת שמא דקוב"ה כמובא ב**זוה"ק** (ח"ב דף פח ע"ב), וכן שלום הוא שמו של הקב"ה (שבת י, ב), ואנשים נכשלים בזה מחמת חוסר הידיעה, וכן על הנייר רושמים: מפעל שומר שבת, ולאחר מכן מכניסים אותו בבית הכבוד, ובכלל צריך להשגיח על אותיות מרובעות (עיי' שומר אמונים צהלי ורוני סופ"א).

אספר לכם גודל כח האמונה, כשייסדו את השטיבל בבני ברק, אמרתי לאברכים שבאם יהיו באחדות תהיה להם בנין של חמש קומות, ונענה אברך אחד באמונה אמיתית ואמר שהוא מאמין שיהיו אכן חמש קומות, וכך הוה, וכמו כן אצלכם תלוי באמונה והתלהבות והאחדות והעבודה והתורה, שבאם תבנו את הרוחניות ייבנה גם הגשמיות, וכשיהיה רוחניות יבואו לבקש ממכם שתקבלו, וכמובא ב**מדרש** בפסוק (שה"ש ח, י) אני חומה ושדי כמגדלות, שבשעה שבני ישראל באחדות נשפעים כל מיני השפעות, והשי"ת יעזור שלא יחסר לכם כלום תמיד, אמן.

השי"ת יעזור שתהיה בכם אחדות ושמחה ושבחות מאירים, ותהיו בריאים ושלמים וברכת הצלחה, אמן.

(אמרות טהורות)

אחר מעד, שיוכלו להמשיך בסעודה, ונענה אברך אחד שהיה לאחר חמש עשרה שנה מנישואיו ועדיין לא נושע ל"ע, ואמר שבאם יבטיחו לו ישועה ילך להביא, והם היו בהתרוממות והבטיחו לו, והלך להביא, ולאחר מכן קראם הרבי ואמר להם מה עשיתם, שיניתם סדר הבריאה, שניהם נולדו עקרים ונגזר כן מן השמים, אבל מפני שאמרתם כן יהיה, ורואים מזה שחסידים בישיבתם יחד יכולים לפעול ולשנות מעשה בראשית מה שלא יכול הרבי בעצמו.

וכן היה מעשה בביתו של ה**בעש"ט** ה**ק' זיע"א** אדל שלא נושעה בבנים שנים רבות, והזכירה עצמה כמה פעמים לפני אביה ולא הועיל, ובמוצאי יוה"כ ראה הבעש"ט שיש גזירה בשמים ולא נכנס לערוך את הסעודה, ובתוך כך התעוררו החסידים לרקוד ולשמוח, ובאותם הימים היו החסידים הולכים עם סנדלים, ולאחד מן התלמידים נפל סנדל אחד, ולקחה אותו בתו של הבעש"ט, ואותו תלמיד כבר לא היה יכול לרקוד עם סנדל אחד, וביקשו בחזרה, ולא הסכימה להחזירו רק באם יבטיח לה להוושע בבנים, והבטיח לה ונושעה, ורואים שהחסיד היה יכול לפעול בשעת השמחה מה שלא הצליח הבעש"ט ה**ק'** בעצמו. ולאחר מכן ביקשו ממנה שתביא יין מן המרתף של הבעש"ט, שהיו שם יין מוכן לבעש"ט לכל השנה, ולא הסכימה לתת בלא רשות אביה, ונכנסה אליו לשאול אם אפשר לתת להם, ואמר לה לתת להם, והשמחה רבתה, וכשראה הבעש"ט ה**ק'** את גודל השמחה נכנס גם הוא ואמר שהיתה גזירה נוראה ומה שלא היה יכול לבטל ע"י התקיעות ועשרת ימי תשובה ובכל התפילות ובקשות, אבל התלמידים ביטלוהו ע"י השמחה, רואים מזה את גודל כח התאספות החסידים יחד.

השי"ת ישפיע לכם השפעה שלא תצטרכו להגיע לאנשים אחרים, ותוכלו בעצמכם לבנות את בית המדרש והמוסדות, שלא יצטרכו עמך בית ישראל זה לזה ולא לעם אחר, אמן.

מובא ב**של"ה** ה**ק'** מסכת שבת (נר מצוה סי' לח), שבשעה שבני ישראל יושבים בסעודת שבת ובפרט בליל שבת, יורדת חיה אחת [פי' בזוה"ק נקראת השכינה ה**ק'** בחינת חיה (תיקו"ז נג דף פז ע"ב)], יחד עם ארבע שרפים נושאי הכסא, עם אלפי אלפים רבי רבבות מלאכים. רואים מזה

דברות קודש שבעתיים מזוקקים
לשמוע חכמה ודעת כסף הם מחושקים
מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א נוגה מפקים

חוקת התורה

בנה ביתך - בגלל אבות

בנין בית המדרש להרבנות השראת השכינה וכדרך אבותינו הק' זיע"א

מתוך דברות קודש של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בשוה"ט כ"א אב האי שתא
-בבית מדרשנו "חוקי חיים" בבית שמש-

בגללם ייבנה בית ה' כבתחילה.

אלא כי אמרו חז"ל (בראשית רבה לך לך פרשה מז סימן ו) האבות
הן הן המרכבה, וכן אמרו (זוה"ק ח"א קנד, ב; רמח, ב) שדוד
המלך רגל רביעי שבמרכבה והכונה בזאת כי האבות הק'
וכן דוד המלך ע"ה כל מגמת פניהם בהאי עלמא להרבנות
השראת שכינת עוזו ית"ש בעולם והם היו רגלי המרכבה,
לכסא הכבוד שיהיה מקום כביכול להשי"ת לשכון שם
וכדוגמת הכסא שהאדם יושב עליו. ובפעולותיהם של
האבות הק' וכן של דוד המלך להשרות השכינה היו להגלי
הכסא.

וכמו שמצינו בדברי חז"ל (ב"ר וישב פד, ד) שאאע"ה היה
מכניס אורחים לתוך ביתו, מאכילם ומשקם ומכניסן תחת
כנפי השכינה, וכדברינו שזה היה כל מאוויים בהאי עלמא
להשרות את שכינתו ית"ש יותר ויותר, וזה היה רצון
האבות הק'.

ובעת שתואר כלה מאוד נתעלה בקבלת תורה מסיני
נתעלו כל בית ישראל להיות מקדש ושכנתי בתוך כל אחד
ואחד (עיי' אלשיך הק' שמות כה, ח ד"ה ועוד יתכן דרך שני) שהיה
גופו למקדש ה', אולם בעת שנעשה מה שנעשה ונפל קרן
ישראל הק' הצטמצם השראת השכינה, אך עדיין התחנן
משה רבינו ע"ה (שמות לג, טז) ונפלינו אני ועמך שיהיו
ישראל מובדלים משאר האומות שלא ישרה שכינתו אך
רק על בניו וכמו שפי' רש"י שם, ואז היה שכינתו ית"ש
ביותר בין בדי הארון בתוככי המשכן.

שיר המעלות לדוד שמחתי באומרים לי בית ה' נלך,
עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים, ירושלים הבנויה
כעיר שחוברה לה יחדיו, ששם עלו שבטים שבטי יה עדות
לישראל להודות לשם ה'. (תהלים קכב, א-ה).

'משכנות' לאביר יעקב

הנה כי כן משורר בזאת נעים זמירות ישראל דוד מלכא
משיחא, שמחתי באומרים לי בית ה' נלך, כי שמח ליבו
ויעלו כבודו בבנין בית המקדש, וכן הוא אומר (תהלים קלב,
ב-ה) אשר נשבע לה' נדר לאביר יעקב, אם אבא באהל ביתי
אם אעלה על ערש יצועי, אם אתן שנת לעיני לעפעפי
תנומה, עד אמצא מקום לה' משכנות לאביר יעקב.

ויש לדקדק בלישנא דקרא 'משכנות' לאביר יעקב מאי
לישנא 'משכנות' ולא אמר 'משכן' לאביר יעקב שהרי על
מקום המקדש הר מרום הרים קאי ושם לא היה כי בית
מקדש אחד ולא משכנות.

בגלל אבות שעשו רצונך - להשרות שכינת ה' בעולם

עוד יש להבין מה שאנו אומרים בתפילה (תפילת מוסף לשלש
רגלים) "בגלל אבות שעשו רצונך בנה ביתך כבתחילה", מה
ענין האבות הק' לבנין בית המקדש, והלא שלמה המלך
ע"ה בנאו לראשונה, ודוד המלך ע"ה מסר נפשו עליה כל
ימיו וכמובא בפסוקים דלעיל, אך מה ענין האבות אשר

ובהנה כי כן גם בית המקדש היה מקום מיוחד ששם עדות היא לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל (עיי' שבת כב, ב), ושם היה התגלות של השראת השכינה באופן נעלה ביותר, אך מאז חטאו ישראל באותו חטא היה באופן של צמצום משא"כ על האבות הק' היו השראת השכינה ללא שום שום צמצום.

חשיבות בתי המדרשות של כל שבט בישראל

והנה כל שבט בישראל יש לו מקום מיוחד בשבילו משם הוא יונק ולשם הוא שייך וכן מצינו בקריעת ים סוף י"ב שבילים (עיי' פרקי דרבי אליעזר פרק מב) כל עבודה הוא באופן אחר (ראה מגן אברהם ר"ס סח; שלה"ק ויחי תורה אור אות יז).

וכל מקום וכל ביהמ"ד הוא מקדש מעט כמו שאמרו חז"ל (ברכות ח, א) אין לו להקב"ה אלא ד' אמות של הלכה וזהו בית המדרש וביהמ"ס משם תצא הוראה והלכה למעשה, והלכה מורה אף על תפילה ועבודת השי"ת וכמו שמצינו **מהאריז"ל** (פרי עץ חיים שער הזמירות פ"ד) **ה'ריעו ל'ה' כ'ל ה'ארץ** (תהלים ק, א) **ר"ת הלכה** וכל המזמור הלזה בענין "עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה" ואיזהו עבודה שבלב זו תפילה (תענית ב, א) וא"כ אין להקב"ה בעולם אלא בתי כנסיות ובתי מדרשות שבישראל.

וכן מצינו **להגאון מלבי"ם** שפירש על זה המזמור (תהלים שם) שישראל הם גוף אחד ומחולקים לאיברים, אך ירושלים חוברה להם יחדיו כולם כאחד עיי"ש.

ומרגליה בפומיה **דמרן אאמור זיע"א** לדייק על אמרם ז"ל (ברכות ח, א; שו"ע או"ח צ, יא) כל מי שיש לו בית הכנסת בעירו ואינו נכנס שם להתפלל - נקרא וכו', כל מי שיש לו בית הכנסת ויותר הוי ליה למימר כל מי שיש לו בית הכנסת בעירו, ומהו "שיש לו" וביאר כי כל אחד יש לו ולשבטו בית הכנסת ושם מסוגל ביותר לקבל את נפשו המשכלת וכמו שביארנו לעיל.

ובענין זה של חשיבות בית הכנסת בנותן טעם להביא לשון קודש שכתב בספה"ק **ראשית חכמה** סוף שער היראה (פט"ו ד"ה בשלישית) בו מדבר בחשיבות ביהמ"ס וכותב: "ועוד ששם שורה אש נוגה על ראשיהם של ישראל" ולא נאמר "על ראשיהם של צדיקים" אלא על ראשיהם של ישראל כי כל מי שבשם ישראל יכונה אש נוגה על ראשו בהיותו בין כותלי בית המדרש, ויראה כל אחד להזהר בזה שלא יפסיד מה דאיתא (ירושלמי ברכות פ"ה ה"א; רמב"ם ת"ת ג, יב) שהלימוד בביהמ"ס משפיע ביותר על האדם הן

והנה כי כן גם בית המקדש היה מקום מיוחד ששם עדות היא לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל (עיי' שבת כב, ב), ושם היה התגלות של השראת השכינה באופן נעלה ביותר, אך מאז חטאו ישראל באותו חטא היה באופן של צמצום משא"כ על האבות הק' היו השראת השכינה ללא שום שום צמצום.

ועל זה עתירתנו: **בנה ביתך** - שיבנה בית המקדש במהרה בימינו אך שיהא באופן של השראת השכינה **כתחילה** - ללא שום צמצום, **ובגלל אבות שעשו רצונך** להשרות שכינתך בלא שום צמצום.

אלך לדורך פלן - להקים בתי מדרשות משכן להשראת השכינה

וכאמור לעיל האבות הק' וכן דוד מלכא ע"ה כל מגמת מורשי לבבם היה להרבות השראת השכינה בעולם, ועל זה אמר: אם אבא באהל ביתי אם אעלה על ערש יצועי, אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה, עד אמצא מקום לה' 'משכנות' לאביר יעקב כי גם דהמע"ה בהיותו רגל רביעי שבמרכבה ועז חפצו ורצונו להרבות 'משכנות' לאביר יעקב, להקים מקום בו ישכון השי"ת ולבנות עוד מקום תורה ותפילה והשראת השכינה, כי זה היה כל רצונם ולא נתן שנת לעיניו ולעפעפיו תנומה כדי להשרות שכינת עוזו בכל מקום.

ובזה יובן מה שאמרו (ויקרא רבה, בחקותי פרשה לה) על הפסוק (תהלים קיט, נט) חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך, אמר דוד: ריבונו של עולם, בכל יום ויום הייתי מחשב ואומר: למקום פלוני ולבית דירה פלונית אני הולך והיו רגלי מוליכות אותי לבתי כנסיות ולבתי מדרשות. הדא הוא דכתיב: "ואשיבה רגלי אל עדותיך", וכבר נלאו כל שלטי הגיבורים (עיי' אמרי קודש לדב"ה"ק זי"ע בחוקתי עמ' תקה) לדעת מה זה ועל מה זה, וכי זו היתה דרכו של דוד המלך ע"ה - שמחצות לילה עסק בשירות ותשבחות (עיי' ברכות ג, ב) - להיות ראשית מחשבתו לילך לדורך פלן ואך רק רגליו מוליכות אותו בלא רצונו משמע, וחכז"ל אסרו לפני התפילה לעסוק בצרכי עצמו (או"ח פט, ג) ואף בדיבור החמירו שיש לשנות בפוגש חבירו בדרך לומר צפרא דמרא טב (שם, ב).

אלא הענין הוא כי לא נתן שנת לעיניו ולעפעפיו תנומה כי כל מגמת מחשבתו וכל מאווייו לא היו כי אם להשרות שכינה בעוד מקום ולמצוא עוד מקום להשרות השכינה,

הלבבות ושוויון הרוחות, ותהילה לקל שומע אני כי אכן בכנישתא דא שורר אהבה ואחוה כאיש אחד בלב אחד, והוא עיקר הכל.

בבחינת זכרון והן שהלימוד שלומד ביני עמודי דבי מדרשא משפיעים על האדם יותר.

לעשות רצון צדיק

והנה כ"ק מרן אאמו"ר זי"ע אף הוא בדרך האבות הק' דרך, וכל מגמת חפצו ורצונו בהאי עלמא להרבות השראת השכינה בעולם ולהכניס כל איש ישראל תחת כנפי השכינה, על נודה לאלקינו וברוך הוא וברוך שמו שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה שנעשה רצון צדיק הי ניהו כ"ק אבא מארי זי"ע שעז חפצו ורצון תשוקתו לתקוע יתד ופינת יקרת פה עיר תהילה בית שמש יע"א ועתה זכו למקום קבוע מקום להשראת השכינה וכדרכי האבות שזה היה רצונם היחיד.

וקהל עדתינו פה שאפשר להמליץ עליהם כקהילת הקודש, יראים ושלימים כל אחד ממעלתו ודרגתו. ועתה שנעשה רצון צדיק - שמזכיר בית מדרש זה אף בצוואתו הק' - בודאי אפשר לומר: שמחתי באומרים לי בית ה' נלך עומדות היו רגלינו - כי האדם בעת התרגשותו עומדות רגליו מרוב שמחה.

והנה כתבו חז"ל (עיי' בבא קמא ס, ב) שבית המקדש השלישי ירד של אש מן השמים, ועיניהם של ישראל כלות ומצפות אימתי יבוא אולם כל בי כנישתא הוא בחי' משכן שבו כל אחד נתן מחצית השקל תרומה לבית ה' וכתוב ביה (שמות ל, טו) העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט והענין בזה שיהיו כולם חשובים אצלם שוים בשוים, והוא מורה על אחדות

אות ומופת בזכות מרן רבנו זי"ע

ולספר מעשי ה' ברנה אשר נעשו אות ופלא בהשגחה עליונה על כל צעד ושעל שנתגלל בניית והקמת משכן זה שהיו כאן אברכים חשובים הע"י שהיו מצפים מתי ייבנה, וממש לא נתנו שנת לעיניהם עד אמצא מקום וכבר נשמע בין הבריות כי באמונה שלימה ובלבב שלם בתפילה על ציונו הק' של מרן אאמו"ר זי"ע ביומא דהילולא העל"ט, ובטח בו בכל לב כי כל תפילה שנישאת שם לא שבו ריקם, ואף כי היו שתהו - וכמו אצל דוד המלך ע"ה - מתי ייבנה, עם זאת באמונה ממשיכים הכל עד הגיענו עד הלום, ועל אף כל הקשיים זכינו ובזכות האמונה האמיתית בתפילה אצל אאמו"ר זי"ע בחסדי השי"ת ובעזרתו ית"ש לעמוד כעת הזאת אחרי הקמת בית זה.

ויעזור השי"ת שיהיה המקום בית שמגדלין בו תורה בית שמגדלין בו תפילה, באחדות הלבבות באהבת השי"ת ויראת ה' ובמהרה נזכה לבנין בית המקדש וביאת משיח צדקנו בב"א.

לזכרון עולם יוחק

נשמת אור שבעת הימים, שלהבתיה, עמוד האמונה והעבודה במסירות נפש ממש, אבינו אב הרחמן, קודש הקדשים, ותחסרהו מעט מאלקים, לו דומיה תהילה

כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט ציס"ע מרנא אברהם חיים זצוקללה"ה

בנו יחידו ורחימו של כ"ק מרן אדמו"ר הזקן הקוה"ט ציס"ע מרנא אהרן קדוש ה' זצוקללה"ה

אשר באחרית ימיו ירה אבן הראשה לקהל עדת ישורון פה עי"ת בית שמש

המתנוססת לתפארה ע"ש ולזכרו הקוה"ט

רוח אפינו משיח ה' נלכד בשחיתותינו ובסערה עלה השמימה

אור ליום חמישי לסדר "הכהן העומד לשרת שם את ה' אלקיך" (שופטים) ה' אלול תשע"ב

פי עמך מקור חיים באו"ר נראה אור

חוקיך אצורה

מן הבאר ההוא ישקו העדרים,
לשמוע תוכחת מוסר בקדושה וטהרה נאמרים,
ולצודם על לוח לב אנוש קחו עמכם דברים

רעוא דרעוין פרשת ראה תשס"ח

של עשר תעשר, כי הקב"ה ציווה להפריש מעשר מכל דבר, וכמו שמצינו (עיי' ב"ר פרשת ויצא סי' ז) שציווה ליעקב להפריש מעשר מבניו.

והנה אמרו חז"ל (ביצה טז, א) **מזונותיו של אדם קצובין לו מראש השנה עד יום הכיפורים**. ומובא (עיי' ליקוטי אמרי פנחס אות כד) שאין הכוונה דווקא מזונותיו, אלא כל הצטרכותו והנאותיו בכלל, וחלילה לעומת זאת גם כל העגמת נפש והייסורים שמעוותים לבוא עליו במשך השנה רח"ל הכל נכתב ונחתם בעשרת ימי תשובה של תשרי.

ועל זה אמרה התורה הק' **עשר**, פי' שכאשר תפריש את המעשר בחודש אלול ותשוב בתשובה, אזי יתקיים **תעשר**, שהוא עולה כמספר **ימי חודש תשרי**, והיינו כאמרם ז"ל (שבת ק"ט ע"א) **עשר בשביל שתתעשר**, שכדרך שהאדם מפריש את המעשר בחודש אלול כך יתעשר בחודש תשרי, שיזכה לעשירות בשנה טובה בבני חיי ומזוני רויחי.

לך ה' הצדקה

- חשבון הנפש על צדקתו ית"ש עם האדם

והאופן שיזכה לדבר זה, הוא על ידי חשבון הנפש, וכמו שהביאו במדרש **לך ה' הצדקה וגו'**, וכשבר ישראל עושה חשבון הנפש ואומר: רבש"ע הרי לפני שנה ושנתיים ועשר שנים וחמש עשרה שנים ועשרים שנה וכדו', בבוא חודש תשרי שבת בתשובה שבפרוס ימי הסליחות, ואמרתי **לך ה' הצדקה ולנו בושות הפנים מה נתאונן ומה נאמר ומה נדבר ומה נצטדק**, והרי הבטחתי שאתנהג כראוי, ומה נעשה עם כל הבטחתי, ובאותו פנים אני עומד שוב מידי שנה בשנה, והרי הקב"ה בוחן ליבות וכליות, האם יש **צדקה** גדולה מזו, שהקב"ה ממשיך לתת לנו חיים ופרנסה

עשר תעשר את תבואת זרעך היוצא השדה שנה שנה וגו' (דברים יד, כב).

ובמדרש (תנחומא סימן יד) זה שאמר הכתוב לך ה' הצדקה ולנו בושות הפנים כיום הזה לאיש יהודה וגו' (דניאל ט, ז), אמר רבי יהודה בר' אליעזר עבודה זרה עברה עם ישראל בים שנאמר (זכריה י, יא) ועבר בים **צרה** והכה בים גלים, ואין צרה אלא עבודה זרה שנאמר (ישעיה כח, ט) כי קצר המצע מהשתרע וגו', והים נקרע לפניו הוי לך ה' הצדקה.

ושם (סימן טו) תניא בשם רבי חייא בנוהג שבעולם אדם שיש לו שדה נותנו לארים למחצה לשליש ולרביע, אבל הקדוש ברוך הוא אינו כן משיב רוחות ומעלה עננים ומוריד גשמים ומפריח טללים ומגדל צמחים ומדשן פירות ולא אמר להפריש לפניו אלא אחד מעשרה, לפיכך משה מזהיר לישראל עשר תעשר.

חודש אלול הוא מעשר מכל השנה

ואפשר לבאר עפ"י הידוע **מספה"ק** שכל הפרשיות האלו רומזים על הימים הקדושים והנוראים הבאים עלינו לחיים ולשלום, וכמו כן אמר הכתוב **עשר תעשר** והיינו כמו ששינינו **במשנה** (ר"ה ב, א) **באחד באלול ראש השנה למעשר בהמה רבי אלעזר ורבי שמעון אומרים באחד בתשרי**, והרמז בזה כי חודש אלול הוא **מעשר** מכל השנה, כשמחשבים את ימות השנה ומורידים מהם תשע עשרה ימים של יו"ט שלש רגלים וראש השנה, וכן מורידים חמישים שבתות, ובפרט בשנת העיבור, נמצא הימים הנשארים פחות משלש מאות ימים, ולכן משלש מאות ימים של השנה מפרישים מעשר את שלושים יום של אלול, ועל כן קודם חודש אלול קוראים בתורה את הפרשה

וכדו', ובכל רגע מפיח בנו נשמת חיים, שהקב"ה נושב בנו רוח אפו שנוכל להמשיך בחיים הגשמיים והרוחניים.

אך כשהאדם עובר עבירה במחשבה בדיבור ובמעשה, ואפילו אם אינו מכוון ח"ו לבעוט ולהכעיס את הבורא ית"ש, שהרי כל בר ישראל המניח תפילין ואומר שמע ישראל מאמין שהקב"ה כביכול מלוא כל הארץ כבודו ממלא כל עלמין ומחיה כל עלמין, והוא עומד ורואה במעשיו, וכמו שכתוב (ירמיה כג, כד) **אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאום ה', אלא שהיצה"ר מסמא את עיניו ומקשה את ליבו שידמו לו ששכח ולא ראה**, ועל כן בתחילת השו"ע (או"ח א, א) כתב הרמ"א שויתי ה' לנגדי תמיד, וכשבר ישראל חוזר על כך כסדר הרי אינו שוכח, ובשעת מחשבה או בשעת רצון לדבר או בשעת דיבור או בשעת מעשה, הרי הוא יודע כי עין רואה.

צדקתו ורחמי ית"ש שלא יחטא

וכמובא בספה"ק (עיי' מאור עינים פר' פנחס ד"ה וזהו ואיש, בשם הבעש"ט הק') שכשעולה ברצון האדם לעבור עבירה, והוא יודע שהוא סגור ומסוגר ואין אחד רואהו, ובכל זאת הוא הולך לבדוק את אין אדם רואהו, וזהו מחמת שהקב"ה עומד ורואה במעשיו ומזהיר אותו ומטיל עליו מורא ופחד, ועם כל זה הקב"ה מרחם על האדם.

ועל זה אומרים **לך ה' הצדקה**, כי אין לך צדקה גדולה מזה, אבל כנגד זה צריך להיות ולנו **בושת הפנים**, שבאיזה פנים אנו ניגשים אל הימים הקדושים, והעיקר הוא לקיים את מאמר הכתוב (במדבר כא, כז) על כן יאמרו המושלים בואו חשבון, דהיינו שיעשה חשבון במה היטבתי את הנהגתי משנה שעברה, ואיזה מדה או הנהגה הוספתי בשנה הזאת יותר מקודם, ונמצא שכל תשובתי לא היתה כראוי וכנכון, שהרי כתב הרמב"ם בהלכות תשובה (פ"ב ה"ב) כי תנאי התשובה היא עד **שיעיד** עליו יודע תעלומות שלא ישוב לחטא זה עוד, והקב"ה בודאי אינו מעיד עדות שקר, ואם נכשלתי שוב סימן הוא שלא היתה תשובתי כהוגן.

אכן הקב"ה בוחן ליבות וכליות, ובאם החליט באמת ובתמים שלא ישוב לחטא זה עוד, ואז אע"פ שהיצה"ר הכשילו שוב נחשב תשובתו הקודמת ונחשב כדבר חדש,

אבל באם אומר אחטא ואשוב כמחשבת עמי הארץ, וכפתגם העולם שבבוא ערב יום הק' הלכו לפייס אחד את חברו, ובמוצאי יוה"כ אומר לחבירו: יענקל מהיום והלאה אנו מתחילים לריב שוב [ובימינו התמעט גם דבר זה, כי בדורות הקודמים עדיין היתה התמימות, שאין יום הכיפורים מכפר רק על עבירות שבין אדם למקום], אבל אצל קוב"ה לא שייך לרמות, אך בעוה"ר הדבר מתנהג כך, כי היצה"ר לפתח חטאת רובין (בראשית ד, ז), וכשאך יוצאים מבית המדרש במוצאי יוה"כ הוא עומד הכן ומזומן להחטיא את האדם, ועיניו ומוחו משוטטים אנה ואנה, ועל כן מובא בשו"ע (רמ"א או"ח תרכד, ה) שצריך לעסוק תיכף במצות סוכה.

ומחמת כן יעשה האדם חשבון שעבירה גוררת עבירה, וכאשר שב בתשובה אמיתית, אין שום מקום להימשך אחר העבירה, ובזה יעשה בחינה לעצמו לראות אם תשובתו היתה כראוי, **כי באם לאו הכי הרי הוא חפץ לרמות את קוב"ה או את עצמו או את שניהם**,

חשבון הנפש של צדיקי הדורות

וענין החשבון הזה מסופר על הצדיקים הקודמים, וכמו שאמר הרה"ק **המגיד ממעזריטש זיע"א** בשעה שהגיע אליו הרה"ק **הרבי מלובלין זיע"א**, כי האברך הזה לא טעם טעם חטא מיום היוולדו, ועם כל זה כשהתיישב הרבי מלובלין ללמוד היה אומר לעצמו ולרשע אמר אלקים מה לך לספר חוקי (תהלים ג, טז), והיה מתעורר בתשובה, ולאחר מכן אמר הרי אתמול גם אמרתי כך, אלא מאי שתשובתי אמש גם לא היתה כראוי, אבל כעת רבש"ע אשוב באמת.

וכאשר הקב"ה רואה שהאדם שב באמת אזי הקב"ה מעיד עליו שלא יחטא עוד, אבל באם נמשך אחר החטא **מיד**, ואין התשובה עושה שום רושם בנפשו, סימן הוא שלא שב כראוי, דהנה **חז"ל הק'** העידו בבני ישראל כי יום הראשון של סוכות הוא ראשון לחשבון עוונות (תנחומא אמור סי' ל'), ומשא"כ בד' ימים שבין יום הכיפורים לסוכות אין האדם בא לכלל חטא, ומזה רואים את הארת והשפעת ימי התשובה, וכמו שכתוב בתורה הק' (שמות כ, טז) למען תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו, **ס'זאל זיך נישט גליסטן צו זינדיגן**, (=שלא יתחשק לחטוא), וכאשר ימי

לב, אזי אנחה זאת שהיא מעומק לבו בוקעת כל הרקיעים. - אך בנמצא אחד שהיצה"ר מבלבלו למהר במשך כל היום ועושה מה שליבו חפץ ובסוף היום הוא גם נאנח באנחה, זוהי בחינת רשעים מלאים חרטות (עיי' ראשית חכמה שער היראה פ"ג ובשבת מוסר פכ"ה וראה נדרים ט, ב), שהרי הוא מלא ברשעות ובריקנות ובסוף היום הוא מתחרט? אבל כשבר ישראל אנוס ונצרך לו לעסוק בפרנסה לצורך מחייתו ומחיית ביתו ואין לו ברירה אחרת, ובכל זאת נאנח על מצבו בסוף היום, הוא חשוב קמי קוב"ה.

אך מי שיש לו פנאי ובפרט בימים האלו, צריך לקיים את הכתוב **עשר תעשר, כי לדברי ת"ק באחד באלול ראש השנה למעשה בהמה**, וצריך לעשר מן הדברים **הבהמיים**, דהיינו אכילה ושתייה וכדו', וכמו שאומרים ומותר האדם מן הבהמה אין, והזמן לכך הוא **מראש חודש אלול, אך רבי אלעזר ורבי שמעון אומרים** שבאם שב בתשובה בחודש אלול אזי זוכה כי **באחד בתשרי ראש השנה למעשר בהמה**, דהיינו בבוא חודש תשרי יוכל **לעשר** ממנו את **הבהמיות**, וכמובא בשו"ע (או"ח תרג, א) שבעשרת ימי תשובה צריך להיזהר ביותר בעניני אכילה, ואפילו מי שמתיר לאכול פת עכו"ם, יזהר בעשרת ימי תשובה יותר מכל השנה. - ועכ"פ כשמקיימים **עשר תעשר** בחודש אלול, בזכות זה יעשיר הקב"ה את בני ישראל בשנה טובה.

כבשה אחת בין שבעים זאבים טורפים והקב"ה מצילינו מידם

ובפרט עתה אחי ורעי! מדוע אתם מניחים לעצמכם להירדם בתרדימה? הס"מ רח"ל מרדים את האדם, אך צריך לפקוח כחוט השערה את העינים והמוח והלב, ואז ניווכח באיזה מצב אנו עומדים, וכשמתבוננים באמיתיות במה שנעשה מסביבנו, שהטמאים הרשעים מבקשים רח"ל וכו', וכולם עומדים מוכנים ומזומנים, חלקם אומרים כן, וחלקם מכינים עצמם וחלקם אומרים בפייהם, וחלקם עושים בפועל, וחלקם עומדים מן הצד ומעמידים פניהם כאילו הם ידידים, והצד השוה שבהם שכולם עומדים ומצפים בליבותם על הרגע הזאת ח"ו, ומבקשים לעשות את מה שאמר המן הרשע לעשות, ואין שום אומר ולשון שאינו מבקש לעשות זאת [ואולי האומות הרחוקות

התשובה משפיעים על האדם ושב בתשובה באמת, אזי אינו בא לכלל חטא בד' ימים הללו.

וכל זה נובע מחסרון ההכנה, כי באם האדם מתכוון לימי התשובה בהכנה מרובה יש לו כח וטעם אחר לגמרי, והתשובה נשארת לקיים, ולכן צריך להקדים בהכנה בחודש אלול, כי על כן נקרא בשם **חודש הרחמים**, מחמת שהקב"ה מרחם על עמו ישראל לבלתי ידח ממנו נדח, ואינו חפץ במות המת כי אם בשובו מדרכו וחיה, ובאמצעות הרחמים נשפע הרצון לשוב בתשובה וכמו שדיברנו היום, (קד"ר) ומובא בספר חובת הלבבות שלכל בר ישראל יש רצון, אך הוא נעלם מן האדם מחמת חסרון המעשה, ולטעם זה מתחילים לתקוע בשופר, בכדי להפיח חיות חדשה בבני ישראל בכל חודש אלול, והחיות הזאת מפיחים את כל החיות כלפי קוב"ה כביכול, וזאת באמצעות ההכנה והרצון בחודש אלול, שאז צריך לעורר רחמים בכל עת בעומדו ובלכתו, **ויאמר רבש"ע רחם עלי ותצילני**, כי הוא חודש הרחמים והרצון.

וזה **לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים**, פי' צריך להיות בבושת פנים עד כדי **אזיל סומקא ואתי חיוורא** כאומרים ז"ל אצל המבייש את חבריו (ב"מ נח ע"ב), כי עיקר התשובה היא הבושה מהשי"ת, שיקיים ולנו בושת הפנים, ובאופן זה יתקיים בו אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו, כי על ידי **הלבנת פניו** מהשי"ת **יתלבנו** חטאיו כשלג.

ואפילו אם עסוק בפרנסה וכדו' בכל זאת בהגיע שעת הפנאי שהוא נוהג להתיישב על מיטתו ולקוח עיתון בידו, באותה שעה יידע שאין לו פנאי לדברים האלו, כי אם ירוץ ויקח ספר תהילים או משניות או ספר מוסר, שהרי בחודש אלול צריך להוסיף בספרי מוסר יותר מכל השנה, ודבר זה עושה רושם גדול על הנפש ועושה רושם לעילא, וכמו שאומרים בשם הרה"ק **ר' מרדכי מטשערנאביל** זיע"א (עיי' בספה"ק מגן אברהם להמגיד מטריסק פר' בלק שהביא כן בשם אביו בשם הבעש"ט הק') שאפילו הבעל עגלה שטרוד בפרנסתו במשך כל היום, או סוחר שפרנסתו ביריד בין הגויים וכדו', אך כשמגיע עת ערב ומקנה את ידיו ונאנח מעומק הלב ואומר אוי ווי כבר הגיע עת ערב האין עבר עלי יום זה ועדיין לא התפללתי מנחה, ונעמד להתפלל מנחה בשברון

כלל ישראל כבר לקו די והותר

ומובא בספרים הק' שבני ישראל ייענשו רק בפחד, והנה כבר היה לנו פחד די והותר, ועל כן מי שאמר לעולמו די יאמר לצרות כלל ישראל די, שכבר היה די סיפוק מה שעבר על בני ישראל, ולא היה עוד אומה ולשון מימות בריאת העולם שעשו להם דברים נוראים כאלו כמו שעשו לבני ישראל בכל מיני השפלות ועינויים וכל מיני רציחות שרק שייך בעולם, ואפילו עם חיות השדה לא עושים את מה שעשו עם בני ישראל,

ועל כן ירחם הקב"ה וינקום על דמן של ישראל, וכמ"ש (יואל ד, כא) ונקיתי דמם לא נקיתי, וכן כתיב (דברים לב, מג) **כי דם עבדי יקום ונקם ישיב לצרו.**

יתגדל ויתקדש שמה רבא - בהנצל כל בית ישראל

וכמו שדרכי לומר תמיד, ואחזור על כך מחמת עת רצון של חודש אלול, שכדרך שבמצרים מתו הרשעים בשלושת ימי אפילו בכדי שלא יהא חילול ה' ולא יאמרו הללו והללו (פסיקתא טורחא שמות י"ב), כן הקב"ה הבטיחנו שבשעת הגאולה בעת יום הנקמה יתקיים **והתגדלתי והתקדשתי** ונודעתי לעיני גויים רבים וידעו כי אני ה' (יחזקאל לח, כג), אבל באם ח"ו יצליחו לנגוע בציפורניו של ילד קטן מבני ישראל, שוב אי אפשר שיתקיים עי"ז **יתגדל ויתקדש שמה רבא**, כי באופן זה יהיה חילול ה', ולכן צריך להיות הנקמה באופן שבני ישראל יעמדו מן הצד ויראו וישמחו, והאומות העולם ששפכו דמיהם של ישראל כמים בכל הדורות, בהם ינקום הקב"ה, ויקיים הקב"ה **כי דם עבדי יקום, פי' שיקום** וירומם את דמן של ישראל שתעמוד כחומה עד כסא הכבוד,

ועל ידי זה **וכיפר על אדמתו ועל עמו** כפירוש התרגום, ויגאלנו בגאולה וישועה, מתוך רחמים ומתוך שמחה ומתוך נחת, ויתקיים **יראו עינינו וישמח ליבנו ותגל נפשינו בישעותך באמת באמור לציון מלך אלקיך**, עוד בזו השנה ובשנה הבאה עלינו לטובה, שהם מיועדים לכך, ברחמים וחסדים מגולים במהרה בימינו אמן.

שאינם מכירים את בני ישראל אינם אומרים כן, אבל האומות שבני ישראל נמצאים ביניהם כולם עומדים ומצפים לכך], והראיה ממה שהיה לפני שישים וחמש שנים בשנות השואה, שכל האומות עמדו מן הצד ושפשפו את ידיהם מתוך נחת, ולא היה שום פוצה פה ומצפצף, אבל כשהורגים בשוגג איזה ערבי אחד, מתהפך כל העולם, ואילו מבני ישראל הרגו ל"ע שש מליון בלא שום פוצה פה, ומזה מוכח מה רצונם האמיתי, תבוא כל רעתם לפניך ועולל למו כאשר עוללת לי (איכה א, כב), אבל אנו עומדים במצב נורא ואיום, ואין שום אחד שיכול להציל אותנו, ואפילו הבהמות האלו שאמרו בכל עת **כוחי ועוצם ידי** ולא היו מפחדים מכלום, הרימו את ידיהם מתוך יאוש שאין להם שום עצה, וכלפי חוץ אינם חפצים לגלות זאת, ועל כן **אין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים** (סוטה מט, א), וצריך לעורר רחמים בכלל, ובפרט בימים אלו צריך לעורר רחמים כל אחד על עצמו ועל ביתו ועל עמו ועל ארצנו הק', שהקב"ה ירחם עלינו, וזממם בל תפק.

והנה השנה הזאת אינה כשאר השנים, ואפילו עד ראש השנה צריך רחמים מרובים בכל רגע ורגע, ועל דרך משל כאשר האדם מחשב במוחו כל מיני מחשבות, ומצד שני הוא חפץ במחשבה אחת, הריהו יכול לצייר זאת כנגד עיניו, ורק כשאחד יצייר לנגד עיניו את המצב שבימינו, היה נראה אחרת לגמרי, ואל יאמר האדם מה ביכלתי לעשות, כי כל בר ישראלי בכוחו לעשות, וכמובא בספר חסידים (סי' נ"ג) שלא יאמר האדם מי אנכי שאוכל להתפלל, הרי אני אדם פשוט ומה שווה כל תפילתי, לא כן הוא כי הקב"ה שומע תפילת כל פה מכל יהודי - ואין כוונתי לאיים מחמת תשובה וכדו', לא זה כוונתי, אלא כי צריכים לומר דבר זה, בהיות שישנם בנ"א שאינם חפצים לראות זאת, אך אין יאוש בבני ישראל, שהרי **לא אחד בלבד עמד עלינו לכלותינו אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו והקב"ה מצילנו מידם**, וכמו כן אנו בתוקף האמונה שהקב"ה יצילנו מידם, ויסכסך את הרשעים ביניהם ויתקיים הכתוב **וסכסכתי מצרים במצרים**, ובני ישראל ינצלו שלא כדרך הטבע, אבל צריך לעורר רחמים ולבקש, וכל אחד שיש לו פנאי צריך לקחת ספר תהילים ולבקש על עצמו ועל עמו ועל ארצו.

מילין יקירין מרכיח"ק זיע"א גל עיני להביטה,
על ראשי חדשים אשר לעמך נתת
ושבתות למנוחה אשר להם הודעת

וחוקי ראשי חדשים להם קבעת

על שבת ראש חודש

לא תכבה מלבבם לעולם, דאדרבה שהאש תלהט בהם כפי שיעור התגלות, כי אכן באמת אין גיהנם לעתיד לבא (נדרים ח, ב), אך אש הקודש תוקד במ לבבם מגודל בושח.

(אמרי קודש במדבר עמ' רעב)

והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחות לפני אמר ה' ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים בי כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראון לכל בשר (הפסטר שבת ראש חודש ישעיהו סו, כג-כד).

על פי מה דאיתא ממין האר"י ז"ל כי נשמה שנתגלגלה במשך ימי העולם בקרב כמה וכמה גופים, כשיגיע תחיית המתים, הגם שיקומו כל הגופים שנשמה זאת היתה מגולגלת בהן, אך אותו גוף שעבד ביותר את ה' יתברך, יהווה עיקר משכן להנשמה, ויתר הגופים יהיו טפלים אליו. ובאם היה ביניהם גוף שלא היה בו שום לחיחות של מצוה, לא יקום כלל. - וזה אומרו והיה מדי חודש וגו', יבוא בעיקר זה הגוף אשר שעבד את בוראו עם כל בשר וגופו הגשמי"ת להשתחות וגו', ויצאו וראו בפגרי האנשים של יתר הגופים שנתגלגל בהם הנשמה אשר נשארו כמו טפלים בלבד, מחמת היותם פושעים בי, ועם כל זה כי תולעתם - אותיות תועלתם - שאותם הגופים שהיה מהם איזהו תועלת, לא תמות - היינו שאף המה יקומו בתחיית המתים ולא יישארו מתים - אם כי יהיו כטפל - והטעם לכך כי ואשם לא תכבה לגמרי אלא היה בהם מעט לחלוחית של אש המצוות. ואך רק אלו שלא היה בהם שום תועלת ולחלוחית של מצות הם המה יהיו דראון לכל בשר שלא יקומו כלל לתחיית המתים. - הש"ת יזכנו לתקן הכל בחיים חיותינו למען לא נבוש בעולם הזה ולא נכלם בעולם הבא ולא נייעול בכיסופא קדם מלכא.

(שם)

היה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחות לפני אמר ה' ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים בי כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה (הפסטר שבת ראש חודש ישעיהו סו, כג-כד).

על פי דברי מרן הבעש"ט הקדוש זיע"א שפירש מה שאומרים (בזמור כל מקדש) משוך חסדך ליודעך, א-ל קנא ונוקם וכו'. משל לעבד אשר מרד במלכו, והמלך תחת שיענישנו בעונש הראוי אליו נישאו וגידלו מעל כל השרים אשר אתו. ובראות זאת העבד מתמלא בבושה ובכלימה בהתבוננו בפני מי חטא ופשע, וכל אימת שנתעלה ביותר, גדלה כלימתו ובושתו מחמת הדר גאון המלך, ורב טובו וחסדו, עד שיבקש למסור נפשו עבור מלכו מגודל אהבתו אהבתו אליו.

וכמו כן הננו מבקשים מאת השם יתברך 'משוך חסדך ליודעך' - שבאם נגזר על האדם שינקמו בו יהיה זה ע"י שתמשך עלינו חסדך וטובך, ותשפיע לנו מכל טוב, ובזה תהיה א-ל קנא ונוקם - שהנקמה יהיה ע"י שינשאנו מעלה מעלה וזה נראה ונוכח לפני מי מרדנו ופשענו, ואז נרצה למסור נפשינו ומאודינו באהבתו השי"ת.

וזהו שנאמר והיה מדי חודש בחדשו, ומדי שבת בשבתו, יבוא כל בשר להשתחות לפני אמר ה', שבזמן כזה של ראשי חדשים ושבתות יש התגלות שכינתו ית"ש עד אין לשער ולספר, ולפיכך יגיע כל אחד ואחד לרוב בושח וחרפה, עד אשר יהיה מוכן למסור נפשו ולהשתחות לפני השי"ת, כי אז יראה וישיג כל אדם שפלות ערכו לעומת הדר גאון עוזו ותפארתו ית' שיתגלה לעתיד.

ולאחר שיבואו להשתחות לפני, וישיגו באותה שעה גדולת השי"ת, אזי ויצאו וראו בפגרי האנשים אשר מפני גודל שברון רוחם תולעתם לא תמות - כי יהיו בלב נשבר ונדכה ובעיניהם כתולעת, ושפלות רוח לא תתבטל מקרבם לעולם, מחמת כי ואשם הגדול של אהבתו ית"ש,

חלקת מחוקק ספון

ליכי לחוקקי, מדברי רביה"ק זי"ע
ליקוטי בתר ליקוטי,
סוככים על הילולא דצדיקי

בעל ההילולא פורץ גדר המקטרגים

הנה הצדיק בעל ההילולא הוא היום "הבעל הבית" כי הוא בבחינת חתן הדומה למלך (פרקי דר"א פרק ט"ז) [כי הילולא היינו חתונה], ועל כן מלך פורץ גדר (ב"ב ק, ב), שהוא דוחה את כל המקטרגים והמעכבים, ולכן ביכלתו להשפיע השפעות טובות בלי מעכב.

(כ"א אדר תשס"ט הילולת רביה"ק הרר"א מליזענסק זי"ע"א)

פרנסה טובה וכל ההשפעות גם למי שאינו ראוי לזה - ביום ההילולא

איתא בגמרא (שבת קד, א) 'קושטא קאי'. (קושטא = אמת, קאי = עומד).

ואפשר לפרש כי מי שהוא צדיק אמת הוא עומד לפני כסא הכבוד ונשאר לעמוד שם ואי אפשר לרמותו ולדחותו עד שעולה בידו להפיק את מבוקשו. ובזה יתבאר דברי דוד המלך ע"ה (תהילים צט, ו) 'משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו קוראים אל ה' בלשון הווה, דהיינו שבכל עת הם עומדים וקוראים אל ה', 'והוא יענם', שהקב"ה עונה למבוקשם, ואצל הצדיקים אין שום מסך המבדיל כי אם הם קוראים אל ה'.

ולכאורה צריך ביאור אומרו הלשון 'קוראים' שהוא הווה, ואח"כ אמר 'והוא יענם' שהוא לשון עתיד. ואפשר לפרש אומרו קוראים אל ה' כמאמר הכתוב (תהילים כז, יד) קוה אל ה' וגו', ודרשו חז"ל (ברכות לב, ב) התפלל אדם ולא נענה יחזור ויתפלל, ועל זה הדרך יבואר הכתוב כי הרי עדיין לא ענו להם, ועל כן הם עומדים תמיד וקוראים אל ה', וזאת מחמת ידיעתם בודאי כי 'והוא יענם', ואפילו שעדיין לא ענה להם השי"ת, בכל זאת אינם מרפים עד שיענה להם השי"ת.

אך השי"ת מוכרח לענות להם, וכדאיתא בגמרא (שם שם,

א) שהקב"ה אמר למשה רבינו 'ועתה הניחה לי' (שמות לב, י), ואמר משה דבר זה תלוי בי מיד עמד ונתחזק בתפילה וביקש רחמים. ועל זה הדרך הצדיק אמת עומד וממליץ טוב על צאצאיו וצאצאי צאצאיו ועל כל כלל ישראל, וכאמרם ז"ל קושטא קאי כנ"ל.

והמשיך הכתוב 'בעמוד ענן ידבר אליהם', פי' הקב"ה מדבר אליהם אפילו מתוך הענן (היינו אפילו בשעת הסתר פנים), 'שמרו עדותיו', פי' הם שומרים את עדותו של השי"ת שאמר למשה רבינו ע"ה וחנותי את אשר אחון ורחמתי את אשר ארחם (שם לג, יט), ודרשו חז"ל (ברכות ז, א) אף על פי שאינו הגון, וכן כתיב (במדבר יד, יח) אך אפים, ודרשו חז"ל (סנהדרין קיא, א) אמר משה לצדיקים וא"ל הקב"ה אף לרשעים, ועל כן 'חוק נתן למו', פי' חוק הוא פרנסה (בראשית מז, כב; ביצה טז, א) הכולל את הכל וא"כ מוכרחים לתת להם.

וכן הוא בכל צדיק, וכמובא שביום הילולת הצדיק מחוייבים למלאות את כל מבוקשו, ומובא בזה"ק שהצדיקים מבזבזים מתנות, והיינו שהם נותנים ישועות לבני ישראל, ובפרט צדיק שהיה פועל ישועות לבני ישראל הריהו ממשיך לפעול גם לאחר הסתלקותו, וזהו שליחותם של הצדיקים להתפלל ולפעול בעד בני ישראל.

(י' אלול תשס"ח הילולת הרה"ק רבי פנחס מקאריץ זי"ע"א - אמרות טהורות עמ' תתמ"ג תתמ"ד)

סעודת הילולא

דהתם קאימנא - נשמת הצדיק משתתפת בסעודת ההלולא

לבאר הענין שעושים סעודה בהילולת הצדיק דהנה מובא שהרה"ק המגיד מזלאטשוב זי"ע"א אחר הסתלקות הבעש"ט הק' לא היה יכול להתנחם והיה בוכה יומם ולילה, והרגיש זאת הבעש"ט הק' לעילא, והגיע אליו ואמר לו אין לך מושג כמה הרפתקאות וטירחות הטרחת אותי

ר' נחום ויעורר רחמים על בנו, והגיע לבי"ד של מעלה והוכרחו לתת לו למלאות שליחותו, והתחיל ללכת מהיכל להיכל ובכל פעם היה לו מלאך אחר שהרי כל מלאך יכול להגיע רק עד היכל מסוים, עד שהגיע אל המקום של הרה"ק ר' נחום, ואמר המלאך הממונה שאין לו רשות להיכנס, אבל בהיות שהוא ערב שבת והרה"ק ר' נחום נוהג לצאת לקבל שבת, ואזי ב'בואי בשלום' אולי יראה אותך ותוכל לגשת אליו, וכך היה שבשעת אמירת בואי בשלום ראה שעומדת שם נשמה ושאל אותו למבוקשו, ואמר שיש לו איזה שליחות בענין בנו, ותמה הרה"ק מהו בן, ואמר לו שהכוונה לר' מוטל'ה ונענה ואמר: אה! מין מוטל'ה לאכט דאך אין אלע עולמות. והיינו שאת ר' מוטל'ה הכיר אבל את בנו לא הכיר, ומזה אפשר להבין השגת הצדיקים בעולמות העליונים.

במעלת סעודות החסידים וסעודת הילולא בפרט

וא"כ כשהולכים על הציון בכל מיני בקשות גשמיות הרי נשמת הצדיק אינה מבינה ענין זה, וזה הטעם שעושים סעודה, כי הנה בסעודת הילולא אומרים שם דברי תורה, ואמרו חז"ל (ברכות ס"ד ע"א) כל הנהנה מסעודה שתלמידי חכמים מסובין בה כאילו נהנה מזיו השכינה,

ועוד יש בעשיית סעודה מעלה, דהנה דרך הבעש"ט היה על ג' יסודות, א' אמונת צדיקים, ב' אהבת חברים, ג' עבודת התפלה, ובענין אהבת חברים מסופר שפעם נפגשו מתנגד וחסיד ושאל אותו מדוע החסידים באסיפת חברים עושים סעודה ושותים לחיים, ואצל המתנגדים כשיושבים יחד אומרים פלפול וכדו', ואמר לו שהוא גמרא מפורשת שבענין הפלפול אמרו חז"ל (קידושין ל, ב) בתחילה (כשני תלמידי חכמים מדברים בלימוד) נעשים אויבים זה לזה וכו', ולפעמים נשארים כך שכל אחד עומד בטענתו, אבל בענין אכילה ושתייה אמרו חז"ל (שבת יז, ב) גזרו על פתן משום שמנן ועל שמנן משום יינם ועל יינם משום בנותיהן, ומזה ראייה שענין הסעודה מביאה לידי אחדות.

והנה כאשר הנשמה יורדת ורואה את האחדות שבני ישראל יושבים יחד, וגם שאומרים דיבורים בשם אומרים ושפתותיו דובבות בקבר וגורמים גם אשר 'ילכו מחיל אל חיל', ובזה יכול להשפיע גם גשמיות לעולם.

וכמו שפירש בנועם אלימלך (ליקוטי שושנה ד"ה רצון) על הפסוק (תהילים קמה, ט) 'רצון יראיו יעשה', דהנה הצדיק אין לו שום רצון של גשמיות בזה העולם, ועל כן נותן לו

לירד מעולמות גבוהים מאוד לעולמות השפלים, אבל לא הייתי יכול לסבול צערך ועל כן באתי לומר לך שאל תצטער וכך צריך להיות, ואמר לו עוד הבעש"ט הק' שבכל הילולא מכריחים את הנשמה שירד הנפש על הקבר.

וראיתי מובא מהאריז"ל שיש בזה שני חלוקות, דהיינו הנפש שורה על הקבר כמובא בזה"ק, 'והרוח ממללא' היא מגיעה למקום שהצדיק התפלל ולמד, ונמצא שמקום תפלתו של הצדיק היא נעלה יותר מן הציון. ושמעתי בשם הרה"ק ר' שלמה ממונקאטש זיע"א שכשעושים סעודה לכבוד הילולא של צדיק באיזה מקום שהוא מוכרחת הנשמה לרדת ולהשתתף.

וכן היה מעשה ביומא דהילולא של הרה"ק ר' אלימלך מליזענסק זיע"א שהיה נוהג התפארת שלמה לעשות סעודות בכל משך היממה בעיר ליזענסק, ובסעודה אחת גם הוא השתתף, ובאמצע הסעודה קם ממקומו ואמר שהרה"ק ר' אלימלך עכשיו נכנס, וכל אלו שהיו כאן נתכפרו עוונותיהם.

והיינו שכמו שמכריחים את הנשמות לרדת אל הציון ולשמוע את כל הבקשות, כך גם במקום שלמד ששם שורה ה'רוח ממללא'.

הצדיקים בעולם העליון אינם מבינים ומשיגים את ענייני עוה"ז

והנה בדרך כלל אנשים כערכינו בקשתם היא על בני חיי ומזוני, [ובפרט בדורינו שנמצאים בזה שפלות והעדד הדעת שנעלם בחינת נפשיות שיהודי יבכה ויתחנן על התרחקות הנפש וטמטום הלב] והנה הצדיק כשנתעלה לעילא אינו מבין מה נעשה בעוה"ז, כמו שאנשים פשוטים כערכינו אינם מבינים מה נעשה בעולם העליון, ומה לנו יותר מהרה"ק ר' אלימלך מליזענסק זיע"א שכשהיה נראה למראית העין שנמצא בתוך גוף, שהרי גופו גם לא היה גוף, ובסוף שנותיו כשהזכירו לפניו לבקש ישועה אמר שהוא כבר אינו יכול לעזור, כיון שנתעלה גבוה כ"כ ורואה הכל רק לטובה, והאיך יכול למנוע טובות מבני ישראל, אלא ילכו לצעירים יותר שעדיין אינם רואים זאת. ומה הרה"ק ר' אלימלך שהיה בזה העולם והיה מלוכב בגופו הקדוש כבר לא ראה את ענין צרות הגשמיים שהמה צרות, כ"ש בעולם העליון הוא כן.

וכמו שהיה מעשה אצל הרה"ק ר' נחום מטשערנאביל זיע"א פעם אחת נחלה ל"ע בנו הרה"ק ר' מרדכי, ונתנו פתק לאחד שנפטר והשביעוהו שיעלה להיכל של הרה"ק

צדיק וצדיק וכו' מלמד שכל אחד ואחד עושה לו הקדוש ברוך הוא חופה לפי כבודו וכו' ואש בחופה למה, אמר רבי חנינא מלמד שכל אחד ואחד נכוח מחופתו של חבירו או לה לאותה בושא אוי לה לאותה כלימה, וזה מפני שכל אחד יראה את חבירו עומד במעלה יותר ממנו.

"אבל באם השאיר אחריו בנים או תלמידים ההולכים בדרך ה' על פי דרכו והם עוסקים בתורתו הריהו מקבל שכר ומתעלה גם בהיותו בעולם העליון" - וכדאיתא בירושלמי

(ברכות פב, ה"א) האומר דבר בשם אומרו שפתותיו דובבות בקבר, ופירש **בבני יששכר** (מאמרי חנוכה מאמר ב' אות נ') כי מה תועלת יש לו במה ששפתותיו דובבות, אלא כי כל תכלית ירידת נשמתו של האדם להאי עלמא היא בכדי שלא ליהנות מנהמא דכסופא, ואם כן כל תשלום השכר הוא על ידי המעשה בכלי הגוף, ועל כן כאשר שפתותיו דובבות נתהווה מעשה בכלי הגוף, ואז הוא מקבל שכר על זה, ואומרים בשם **הרה"ק מהר"ש מבעלזא זיע"א** שהצדיקים אינם רוצים ליהנות מנהמא דכסופא, ועל כן כשמדברים מהם מתוך יראת שמים על ידי סיפור או תורה הם נהנים כמו שנותנים למעולף שתיית י"ש, והוא כדברי הירושלמי הנ"ל האומר דבר בשם אומרו שפתותיו דובבות בקבר, חד אמר ככומר של ענבים, וחד אמר כיין עתיק, וחד אמר כיין קונדיטון, ועל ידי הנאתם הם משפיעים גם למטה, כי הוא גורם לעליית הצדיק מעלה מעלה.

"ולזה אמר 'למען ירבו ימיכם וימי בניכם' על האדמה, שבאם השאיר אחריו בנים או תלמידים בעולם הזה העוסקים בדברי תורתו, הם מזכים אותו גם בהיותו 'כימי השמים', כדרך היותו זוכה באמצעות גופו בהיותו 'על הארץ'". (עכדה"ק), ועל כן כאשר עוסקים בתורתו של הצדיק נתהווה עליה גדולה לנשמה.

ולטעם זה מתאספים בשעת ההילולא, בכדי לזכות את הנשמה בענינים שאינה יכולה לעשות בעצמה והם הברכות שמברכין בשעת האכילה, וכמעשה שהיה אצל הרה"ק **מהרצ"ה מזידיטשוב בעל עטרת צבי זיע"א**. פעם אחת מרוב דביקותו שכח מהיא"צ של אמו, ובאה אליו אמו בחלום, ואמרה לו שעל הקדיש והמשניות היא מוותרת לו אבל על נתינת התיקון אינה מוותרת ומיד נתן תיקון לעילוי

הקב"ה פ"א 'רצון', בכדי 'ואת שוועתם ישמע ויושיעם', שיוכל לשמוע את שוועת האנשים הפשוטים הזקוקים לישועה. ובלא כן אינם יכולים להבין זאת וכדוגמת חוקר גדול שעסוק בעניני חקירותיו ובתוך כך מגיע שכנו ואומר לו שהמנעול שבור הרי החוקר ההוא מסתכל עליו כמי שאינו מן היישוב, וכמו כן הוא אצל הצדיקים של מעלה, אבל באופן האמור הרי הם מבינים שזקוקים לגשמיות, [וזהו בנוסף להנאת הצדיקים מאמירת הברכות וברכת לחיים ממה שנהנים מהברכות ואמירת לחיים].

ויתירה מזו דהנה ההענין של שפתותיו דובבות הוא ענין רוחניות ורק שמפעילים עבורו את הגוף, ומזה נזכרים הם שגם להם היה גוף, (משא"כ בסעודת ההילולא הרי נגרם עליה לצדיק מהסעודה הגשמית).

ומזה הטעם מובא בשלח הקב"ה את המלאך מט"ט לעולם הזה שיהיה אדם דייקא, מחמת שגם בהיותו מלאך יבין שיש עולם הגשם ואנשים שזקוקים לזה ואי אפשר להגיע לענין רוחני אלא ע"י הגשם, וכמאמר הבעש"ט הק' זיע"א (ראה מגיד דבריו ליעקב (קה"ת) ס' קצא ובכתר שם טוב (קה"ת) ס' רלא) שכשיש חור בגוף יש גם חור בנשמה.

(ו' ניסן תשס"ז הילולת רבינו הזקן זיע"א - שם עמ' י"ד)

עליית הנשמה על ידי לימוד תורת הצדיק וההליכה בדרכיו בעבודת השי"ת

צואת אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה וגו'. ולכאורה יש לדקדק למה אמר 'תורת' שמשמעו שתי תורות, ולא אמר זאת התורה, כמ"ש (ויקרא ז, לז) זאת התורה לעולה ולמנחה וגו'.

אלא יבואר על פי מה שאמר הרה"ק **מהר"א מבעלזא זיע"א בדברי תורתו האחרונים** על פסוק (דברים יא, כא) 'למען ירבו ימיכם וימי בניכם על האדמה וגו' כימי השמים על הארץ': **"דבאמת אין חשבון בשאול וכפי מעשי האדם בתורה ומצוות ומעשים טובים משתלם לו השכר"**. - כמובא בתנא **דבי אליהו רבה** (פרשה ג ד"ה מאור) שכפי מעשי האדם בעולם הזה יקבל את השכר בעולם הבא, וכן איתא בגמרא (ב"ב עח, א) עתיד הקב"ה לעשות שבע חופות לכל

מוכרח לבוא שוב בגלגול, ועל כן צריך לעורר רחמים ולהתענות בעת היא"צ בכדי שתתעלה הנשמה.

הצדיקים אינם רוצים ליהנות מנהמא דכסופא

ובזכותם אנו חיים וקיימים

והנה בדרך כלל הצדיקים אינם רוצים ליהנות מנהמא דכסופא, כמובא לעיל בשם הרה"ק מהר"ש מבעלזא זיע"א, ועל כן יעזור השי"ת שאלו הצדיקים ישפיעו עלינו מלמעלה, כמו שמצינו בזה"ק פרשת שמות (ח"ב טז, ב; ועיי' תניא אגה"ק פכ"ז) "לדולי צלותהון דצדיקייא בגינתא דעדן על בנייהו לא אתקיימו בנייהו בהאי עלמא אפילו ריגעא חדא", שהם עומדים ומתפללים עלינו, כמו שאומרים ביהי רצון לאחר קריאת הנשיא, נשמתין קדישין דמתרחשין כצפרין, וכמובא בזה"ק (ח"ב ח, א) שנשמות הצדיקים מתלבשות בלבוש צפרים, והם הולכים סביבות חומות הגן עדן לעילא ומתפללים בעד בניהם ובעד כל כלל ישראל, והשי"ת יעזור שיתפללו עלינו ועל כל כלל ישראל, שיושפעו עלינו כל מיני השפעות טובות.

(ו' ניסן תשע"ב הילולת רבינו הזקן - פניני חוקי חיים תשע"ז)

נשמתה. **כי הברכות שמברכים בעת ההתאספות יחד ואמירת דברי תורתו מזה נתעלה הנשמה**, מפני שכל אלו הם ענינים גופניים שאין הנשמה יכולה לעשותה, ועל כן כדרך שבשעת אמירת דבר תורה משמו שפתותיו דובבות בקבר, כמו כן בעת אכילה לעילוי נשמתו של הצדיק נהנה כל הגוף ומקבלת חיות חדשה, ועל כן אפילו באם לא אכלו בקדושה, אעפ"כ יש להם תיקון, כי הגוף מקבל חיות.

ובזה אפשר לרמוז אומרו 'זאת תורת העולה', שמרמז על ב' מיני תורות, אחד הוא התורה שהצדיק עוסק בהיותו בעולם הזה, והשני רמז על התורה שעוסקים בניו ותלמידיו שבזה שפתותיו דובבות בקבר, שבכך מתעלה הצדיק מעולם לעולם.

נמצא שבאמצעות ההתאספות והסעודה ואמירת דברי תורה משמו של הצדיק נתעלה הנשמה, ועל זה ירמוז עוד הכתוב 'זאת תורת העולה', כי "תורת" עם הכולל בגימטריא "נפש רוח נשמה חיה יחידה" עם האותיות, שהם ה' חלקי הנפש, העולה שבכל יא"צ מתעלה הנשמה יותר, וזה ענין אמירת הקדיש בשעת היא"צ שככל שהצדיק מתעלה יותר מדקדקים עמו יותר, כמו שאמרו חז"ל (יבמות קכא, ב) שהקב"ה מדקדק עם סביביו כחוט השערה, וכמו שהביא אאמו"ר זצוקללה"ה בספרו הק' **טהרת הקודש** שהאדם יכול להתעלות בעולמות העליונים ביותר, וכשמגיע לעולם מסוים עלולים לדקדק עמו כחוט השערה בדבר קל, ויהא

חלק נכבד מהגיליון נתנדב להצלחת התורם שיחי'

לטובת נשמת מרן רבינו הקוה"ט בעל ההילולא זי"ע

**ולעי"נ הרה"ח מוה"ר חיים קלמן ב"ר נתן נטע זללה"ה
ת.נ.צ.ב.ה.**

אספרה אל חוק

לכו שמעו ואספרה, עזוז נוראות וגבורה,
אשר הראה וחולל בדדועא,
מזן רבנו הקדוש זיע"א נזר ועטרה

עובדות קודש וישועות בזכותיה דאברהם רחימא

בית מדרשנו החדש ע"י האמונה בכח התפילה על ציון המצויינת

"תענה אמונים שואגים אליך הושע נא!" \\ מזווית אישית

סיפור מפעים ומטלטל שחוויתי בו חזיתי מפעלות איש אלקים - מרן רביה"ק זיע"א שתחילתו ביומא דהילולא האחרון - ה' אלול תשע"ח וסימונו בחודשים האחרונים, בו עין בעין ראיתי את עזוז נוראות גדולתו של רבינו הקדוש זיע"א ואת כח האמונה בתפילה על ציונו הק' בהר הזיתים.

בה' אלול האחרון שנת תשע"ח עליתי כהרגלי - מאז סילוקו של צדיק - לחלקת מחוקק ספון בהר הזיתים להשתטח בתפילה על קברו של הרבי זיע"א, לפרוק את מועקותיי על אבני קודש מקום גניזתו של הרבי זיע"א ולהתפלל עבורי ועבור משפחתי.

בצאתי את הקודש פגשתי בחברי בן עירי, אף הוא חוזר מציון המצויינת והוא סח לי בבטחה: "שמע איפוא אחי, זה כמה שנים מאז עלה הרבי לגנני מרומים הנני עולה ביום ההילולא - ולפרקים בעתות צר וכדו' אף באמצע השנה - להתפלל על קברו של הרבי ומפציר בתפילה מעומק הלב, והנני מעיד בפניך כי כל תפילותיי לא שבו ריקם, וממש על כולם ראיתי בעיני בשר את בקשתי מתקיימת בפרוטרוט".

בראותו את פניי מלאי ההשתאות מכוחו של צדיק המשיך ואמר לי: "הנה זה לך האות, זה עתה שבנו מתפילה על ציונו של הרבי, והן אתה ידעת כי זה כמה שנים שאנו - תלמידיו של הרבי - מצפים לייסודו של בית מדרש שישמש את בני הקהילה בעירינו בית שמש, ומחמת עיכובים שונים - ממוניים ומוניציפאליים - עדיין הדבר "תקוע", עתה - אמר לי הלה - הפצתי בתפילה כי בשנה הקרובה "תשע"ט" נוכח כולנו כאחד יחד לבנות בית לה' - בית מדרש לקהל החסידים, והנני אומר לך בבירור כי בשנה הבאה עלינו לטובה, יתיסד בית מדרש לחסידי שומרי אמונים בעירינו - בית שמש".

השנה - שנת תשע"ט - הגיעה ומידי פעם בפעם חברי הייתי מזכיר לו בצמד אותיות שאמרו הכל: "תשע"ט", והוא באחד: אכן כן! עוד יבנה בית מדרשינו בשנה הזאת! ועין בעין תראה כי גדול רבינו הקדוש בבית המלך - מלכו של עולם. תקוותו אכן לא אכזבה ובשלהי חודש שבט הוער לבו של אחד העסקנים שליט"א שדאבה נפשו על העיכובים השונים בהשגת המגרש המיועד, ובלא אומר ודברים שכר היכל ישיבה שישמש את בני הקהילה לשבתות, שאכן פתח את שעריו בשב"ק פר' משפטים ש.ז.

מיד בשמעתי את הבשורה טלפנתי איפוא אליו תוך כדי ראיית כוחו של רבינו הקדוש זיע"א. אך הוא משיב לעומתי בבטחה: לכו חזו מפעלות רבינו, ועוד ראה תראה בהאי שתא את ישועת ה' בייסודו של בית מדרש קבוע על משכנו וכפי אשר הפלתי תחינתי על הציוה"ק.

הדבר היה מעט מופרך נוכח הקשיים המרובים שהוערמו בדרך להקמת בית המדרש והשגת המגרש המיועד לכך, אך חדור להט אמונת צדיקים ש"הודבקתי" ממיועדי סברתי וקבלתי, ושוב, תמידין כסדרן הייתי משמיע באזניו: "תשע"ט!" וכרגיל משיב בבטחון "וואַרְט! וואַרְט!" (חכה! חכה!).

אכן שמע אלקים הקשיב בקול תפילתו ובכח אמונתו ברבינו הקדוש זיע"א הושג באורח פלא שטח חילופי שבימים אחדים הבשיל ועליו הונח בית מדרשנו - בית מדרש "חוקי חיים" שומרי אמונים על שמו של רבנו הקדוש זיע"א, זאת בניגוד לקשיים שעברו בשנים האחרונות בענין זה, ולמרות המהמורות והתהפוכות בשנה החולפת בעיר, ובסייעתא דשמיא גלויה על כל צעדי העוסקים במלאכה, זכינו - בני הקהילה בבית שמש - לכונן את בית המדרש לקראת שב"ק פר' קרח, ובימים אלו נמשכת מלאכת הבניה לשם ולתפארת.

דברי נפלאותך ישיחו ועזוז נוראותיך יאמרו וגדולתך אספרנה.

מנאי, זעירא דמן חבורא קדישא קהל "חוקי חיים" שומרי אמונים בית שמש

האברך מתחנן: 'היום' תתמכני בימין צדקך - ישועה בו ביום

הספר שראה אור עולם בזכות התפילה בציון המצויינת

אם שלש אלה יעשה - שלוש בקשות שמולאו בפרוטרוט

שטפו את פניו. דומע. מתחנן. מבקש ומחלה את פני האדון. הן כל מאוויו להוציא את עמלו לתועלת הכלל והפרט. "למה איפוא הכל חסום?" תהה. "העלף מיר! - עזרני!" התחנן וחילה פנים.

הוא החל מבקש ומתחנן: "רבי! אני רוצה לראות ישועה! ומבקש שעד ראש השנה הקרב ובא כבר יהיה כל הסכום אצלי, ולא אצטרך עוד להתבזות ולבקש מאחרים את הממון כי יבואו המה אליי" עוד הוסיף: "הראיני אות לטובה! אבקש כי עוד היום אראה כבר התקדמות לטובה".

בצאתו את הקודש חש כי אבן גולה מעל ליבו. 'אני עשיתי כבר את ההשתדלות הכי טובה שלי' חשב לעצמו. וציפה לישועה - שכמובן לא איחרה מלהגיע. מעתה רגוע, סמוך ובטוח הוא כי הרבי ימלא שלושת בקשותיו: שלא יתבזה עוד בבקשות חוזרות ונשנות. עוד היום הוא יראה את תחילת הישועה ועד ראש השנה הכל כבר יהיה מאחוריו.

לקראת שקיעת החמה הגיע האברך דן להתפלל תפילת מנחה בשטיבלאך בית ישראל בירושלים. לאחר התפילה ניגש אליו אחד ממכריו - אליו פנה בתחילת הקיץ להתרימו עבור ספרו - ואומר לו: "חשבתי עליך במנחה! נזכרתי שלא מזמן בקשת לי עבור הספר שלך, אז באמת לא היה לי, תהילה לך - לטוב לטוב אלי שבוע הבא ובעז"ה אתן לך 2500 ₪".

האברך ההמום לא ידע את נפשו מרוב התפעלות. עין בעין ראה את ישועת ה'. עיור מלידה רואה בכך אות מן השמים וגדלותה וכוחה של התפילה בציון הקדוש. המילים נעתקו לו מן הפה. הוא הודה מקרב לב ליהודי התורם, ובסתר ליבו ידע כי את התודה הוא צריך לומר בהר הזיתים.

את הבקשה הראשונה כבר קיים הרבי. הסיק.

והי ממחרת. ביום שישי לפני צהריים. על צג הסלולרי מספר מחו"ל, ועל הקו יהודי השווה רבות בחו"ל ואוסף כספים, אף אליו פנה בעבר שישגי עבורו תרומות תוך כדי שהלה משיב קצרות ויבשות: "אין סיכויים למצוא בשביל זה משהו". עתה הוא מצלצל נרגשות - שוכח את "הבטחתו" שאין סיכויים - ובפיו: יש לי הפתעה בשבילך! יש יהודי שמוכן לתת 1000 \$ עבור הספר שלך.

בסוף החודש אחזור לארץ. תבוא לקחת את זה. מסיים.

ואכן, תוך שבועיים שלושה היה כל ההוצאות בידיו של האברך שעמד משתאה נוכח גילוי אותות אלו, וכמובן בלי שיגש לאי מי לבקש הימנו השתתפות בהוצאות הדפסת הספר.

במוצאי שבת - אור ל"ט אלול תשע"ח הועבר כל הטקסט לעימוד, ובשלהי חודש תשרי תשע"ט עלו על מכש הדפוס, תוך שהאברך מנגב דמעות שמחה והתרגשות לראות את פרי עמל רוחו קורמים עור וגידים, ולא לפני שהוא מעדכן כל מזדמן כי הכל רק בזכותו של רבנו הקדוש והטהור זיע"א.

האברך הרה"ג ר' שליט"א אחד מבני חבורתנו הק' פה עירינו בי"ש, בר אוריין ובר אבהן שתורתו אומנתו וכבר זכה לראות עולמו בחייו לעלות על מכש הדפוס מפרי עטו וכשרונותיו הברוכים וראו אור עולם להנאתם של רבים מבני התורה שהיללו את ספריו שקנו להם שם דבר בקרב הלומדים.

אף בחודשי החורף של תשע"ח ואף טרם לכן עמל מיועדינו צורב זה על כתביו הרבים, כשבדעתו להוציאם לאור עולם כהמשך לסדרת ספריו הברוכים בלעה"ר. יגיעה רבה יגע בסיקול כל אבן גוף וכל טעות לבל תהיה המכשלה הזאת תחת ידיו, ואכן לקראת חג הפסח תשע"ח כבר היו הדברים מסודרים. מוכנים ומזומנים להשלח לעימוד והדפסה.

אלא שדא עקא, אף אליו הגיעה הקושיא הנודעת "כסף מנלך?" והוא החל לחזר אחר נדיבי עם, ושוחרר ואוהבי תורה והפצתה שייאותו לתרום מהונם עבור מטרה זו. אכן לא המדובר בסכומים אסטרונומיים, ולא במצלצלים כבדים של מנהלי מוסדות וכדו', אולם עבור אברך בן תורה, אף הוצאה זו של יותר משלושים אלף ש"ח מנעה מאיתו את להוציא את שאיתו מן הכח אל הפועל.

מנסינו שרכש בתחום זה - בהדפסת ספריו הקודמים - פנה איפוא לאלו שבעבר תמכו בענין נשגב זה, ולהללו ששמע על הערכתם לחיי נצח ועל הדפסת ספרי קודש. אולם דומה היה הפעם הדבר לא יצלח - ובדאי לא בקלילות. כל האפשרויות שהיו באמתחתו מוצו עד תום. הוא פנה אל כל המי ומי, הקרובים והרחוקים. כל מי שרק הועלה בקצה דעתו שיוכל לעזור בענין קיבל מכתב נרגש או לחילופין שיחת טלפון נרגשת. התשובות דווקא היו דומות "אין לי - המצב בפרנסה קשה" התחמקו. "זה ענין חשוב מאוד, אבל זה לא נראה אקטואלי" אמרו. "כולם מבקשים - המצ'נגים סוחטים" הצטדקו. וכן הלאה על זו הדרך.

ימים הצטרפו לימים, שבועות לשבועות וחודשים לחודשים והאברך רואה ועיניו כלות. את תמצית חלבו ודמו השקיע בין בתרי העמודים. שעות לא שעות נוקזו אל תוככי הטקסט הנבחר. האם כל אלו ייוותרו כחלום יעוף? האומנם יעלו שכבת אבק נוספת, עד ייתייאש סופית? תהה בלבבו.

***

ה' אלול תשע"ח בשעות הצהריים. האברך דן עלה אל הר הזיתים לפקוד את ציונו הקדוש של מרן רבנו הקדוש והטהור זי"ע מי שאחר מיטתו ומקום גניזתו נקשרו אותות ומופתים, גילוי השגחה מופלאים שהתרחשו אחרי תחינה עמוקה שיצא מלב דווי שפרק את כאב ליבו על אבני הקודש שם חלקת מחוקק ספון.

הוא הגיע אל הציון ופרץ אשד הדמעות - שאצורים-עצורים היו בלבבו הרך זה כמחצית השנה, ובכל נסיון כושל מולאו עוד - פרצו והוא החל שופך את צקון לחשו. בשקט ובדממה ואך דמעות

בית המדרש דקהל 'חוקי חיים'

שומרי אמונים

בית שמש

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

עולו אתך ואתבנשו להלול"א קדישא

במלאות ז' שנים מעלות ענן ה' בסערה השמימה אבינו מלכנו קדוש אלקי ישראל ועוזו נוראות תפארתו, קודש הקדשים, צדיק יסוד עולם, אור וחיות נפשינו, נקודת לבנינו, דמיטמן גליין ליה, רעיא מהימנא, עמוד האמונה והעבודה במסירות נפש, צדיק מושל ביראת אלקים חיים, ותחסרו מעט מאלקים, לו דומיה תהילה, צנצנת המן שנטע קורא הדורות מראש לחיותינו וללמדינו חוקי חיים

מרן אדוננו מורנו ורבנו הקדוש והטהור זי"ע

אספו לי חסידי דרי עי"ת בית שמש יצ"ו אנטי טלמונו מקושרים לעץ החיים טוב, חסידים, תלמידים, אוהדים, ידידי בית חיינו וצאצאי בעל ההילולא

להתכנסות השנתית וסעודת הילולא קדישא

בליל יומא ההלול"א שביעאה יום ד' פר' שופטים תשע"ט בשעה 8:00 בערב

בהיכל בית מדרשנו רח' קדושת אהרן 1 בית שמש

המוקם ומכוון בימים אלו לשם לתפארת ולתהילה

לשמו ולזכרו הקוה"ט של עיר וקדיש דמן שמויא נחית להאיר לנו לנו חשבת עב בדור עקבתא דמשיחא

תפילת ערבית 7:40

ישאו דברים:

כן בקודש הזיתך

בדרכי ותהלוכות מלכי בקודש פנימה - לפני ולפנים

נקש"ת מרן אדמו"ר מדעעש שליט"א

חתנו הגדול של מרן רבנו הקדוש והטהור בעל ההילולא זי"ע

מתלמידיו של אברהם אבינו

וזרונות חוד קדומים בחיכלא דמלכא

חסידו המפא"ר אבאן בש"ת הרב שמשון אוורבך שליט"א
מפא"ר עדה ישורון וחביבו של מרן רבנו הקדוש והטהור בעל ההילולא זי"ע

ברכהמ"ז - 11:30

זכור אהבת קדומים והתהיה ברגלים וקרב תהיה אֶלֶּשׁר בָּן יֵשִׁי הִי